

3395

இலங்கையின்

இரு

மொழிகள்

JPL

C3395

19

3395

ளங்
உ

இலங்கை

லக்ஷ்மி
பதிப்பகம்
சென்னை - 17

சு.கா

இலங்கையின் இருமொழிகள்

4003
✓

Q*

PUBLIC LIBRARY
JAFFNA.

339522

KOHA.
JPL

105351

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

“ இளங்கீரன் ”

மாநகர நூலகம்
-7-12-1994
யாழ்ப்பாணம்

குமார் தன் கோ.
முசாமை
செரு
செரு
105351
e.c

லக்ஷ்மி பதிப்பகம்
தியாகராய நகர் :: சென்னை-17.

✓

முதற் பதிப்பு: 1959.

30/1. 636 / 2

விலை: 1-25

சுதந்திர அச்சகம், சென்னை-4.

இன ஒற்றுமைக்காக

உழைக்கும் நற்பணியாளருக்கு

எங்கள் காணிக்கை

105351

“ சத்தியத்தையும், அறம்மலையையும் பறிகொடுத்து விட்டு, அதனால் வரும் சுயராஜ்ஜியத்தை நான் எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேனோ, அதுபோலத் தாய் மொழியைப் புறக்கணித்துவிட்டு வரும் சுயராஜ்ஜியத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன் ”

— காந்திஜி

இவர் ஒரு எழுத்தாளரா ?

தனிச் சிங்களச் சட்டம் நிறைவேறி விட்டது. ஆயினும், மொழிப் பிரச்சனை தீர்ந்த பாடில்லை. இப் பிரச்சனை, இன்று விஸ்வரூபம் எடுத்து கோர நாட்டியம் ஆடுகிறது நாட்டிலே. இதுவரை நேச பாசத்தோடு வாழ்ந்த தமிழர் — சிங்களவர் மத்தியில் பகையும், பூசலும் ஏற்பட்டு இருள் சூழ்ந்த நிகழ் காலத்தையும், எதிர்காலத்தையும் சிருஷ்டித்துள்ளது. அரசாங்கத்தின் பிடிவாதமும், அதனுடைய ஜனநாயக விரோதமான சில நடவடிக்கைகளும் மேலும் மேலும் சிறுபான்மை மக்கள் மத்தியில் பயத்தையும், பகையையும் வளர்த்துக் கொண்டு வருகின்றன.

இவ்விதச் சூழ் நிலையில், பிரபல எழுத்தாளரும், சிந்தனையாளருமான தோழர் இளங்கீரன் இந்நூலை எழுதியுள்ளார்.

தோழர் இளங்கீரனை நாடறியும். தேசிய ஒற்றுமைக்காகவும், இந் நாட்டு மக்கள்

அனைவரின் சுபிட்சமான வாழ்விற்காகவும் அமைதியான முறையில் தொண்டாற்றி வரும் அவரைப்பற்றி, வாசக அன்பர்களுக்கு அதிகம் சொல்ல விரும்பவில்லை. அதேபோன்று, இந் நூலைப் பற்றியும் ஒன்றும் சொல்ல விரும்பவில்லை. இந்நூல் பயனுள்ளதா என்று தீர்ப்பளிக்கும் பொறுப்பை வாசகர்களிடமே விட்டு விடுகிறோம்.

திருவாளர் எம். பி. பாரதி அவர்கள் எங்களுக்கு ஏற்கனவே அறிமுகமானவர். நாங்கள் ஒருநாள் 'மோஹன்குமார்' புத்தக சாலையின் அதிபர் எம். பி. பாரதி அவர்களுடன் புத்தகசாலையிலிருந்து பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது புதிதாக ஒருவர் குள்ளமாகவும், மெலிந்தவராகவும் எங்கள் அனுமதியில்லாமலேயே உள்ளே வந்து அமர்ந்தார். திரு. பாரதி அவர்களுடன் நெடுநாட்கள் பழகியவர் போல் பேசவும் ஆரம்பித்து விட்டார். சிறிது நேரம் சென்றபின் பாரதி அவர்கள் இவர்தான் பிரபல எழுத்தாளர் "இளங்கீரன்" என்று அறிமுகப்படுத்தினார். எங்களையும், எங்கள் நோக்கத்தையும் இளங்கீரன் அவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். நாங்கள் 'ஆனைக்கண்டு மயங்காதே' என்பது போல் பிரமித்து விட்டோம். எங்கள் சந்தேகத்தை அறிந்து கொண்ட பாரதி, இளங்கீரன் அவர்க

ளால் எழுதப்பட்ட இருபத்தைந்து புத்தகங்களை வெளியே எடுத்துப்போட்டார். நாங்கள் அவைகளைப்பார்த்துப் பிரமித்து, “இவர் ஒரு எழுத்தாளரா” என்று ஆச்சரியப்பட்டோம். பின் பல விஷயங்களைப் பேசினிட்டு விடை பெற்றுக்கொள்ளும்போது, ஏதோ ஒரு காகிதக் கட்டைக் கொடுத்து, ‘இது என் அன்புக் காணிக்கையாகவும் உங்கள் முதல் பதிப்பாகவும் இருக்கவேண்டும். அடுத்தடுத்து நான்தரும் கதை, கட்டுரைகளை தங்கள் பதிப்பகம் மூலம் வெளியிட்டு, வாசக நேயர்களை மகிழ்ச்சியுறச் செய்யுங்கள்’ என்று சொல்லி விடை பெற்றுக்கொண்டார். அதேபோல் எங்கள் முதல் பதிப்பாக “இலங்கையின் இருமொழிகள்” என்ற இப்புத்தகத்தை உங்கள் முன்வைக்கிறோம், வாசக நண்பர்களின் ஆதரவு எப்போதும் இருக்குமென்ற நம்பிக்கையில்!

எங்கள் அன்பார்ந்த வணக்கம்.

பதிப்பாளர்.

குறிக்கோள்

மொழிப் பிரச்சனையை இரு கூறுகப் பிரிக்கலாம். அரசியல் மொழி, பயிற்சி மொழி என்பன அவை. நம் நாட்டில் மொழிப் பிரச்சனை தோன்றியதிலிருந்து, இவ்விரு பிரிவுகளிலும் பெரும் குழப்பமும், நிச்சய மற்ற நிலைமையும் நிலவி வருகின்றன. ஆயினும், அரசியல் மொழி சம்பந்தமான பிரச்சனைதான் இந்நாட்டைப் பெருங் குழப்பத்தில் ஆழ்த்தியுள்ளது. தனிச் சிங்களச் சட்டம் நிறைவேற்றியதிலிருந்து, இப் பிரச்சனை, மேலும் சூடேறி, முற்றி வெடித்து, இந்நாட்டின் இரு இன மக்களான தமிழர், சிங்களவர் மத்தியில் மனக் கசப்பையும், குரோதத்தையும், வகுப்புத் துவேஷத்தையும் வளர்த்து ஐக்கியத்தைக் குலைக்கும் ஆபத்தில் கொண்டுவந்து நிறுத்தியுள்ளது.

இந் நூலின் நோக்கம் பயிற்சி மொழி பற்றி ஆராய்வதல்ல. அரசியல் மொழி சம்

பந்தமாக ஏற்பட்டுள்ள பிரச்சனையை மட்டும் ஆராய்ந்து, இதற்குத் தீர்வு காண முயல்வது தான் இந் நூலின் குறிக்கோள்.

இந் நூலில், தமிழ்—சிங்கள மொழிகளின் வரலாற்றையும், அம்மொழிகளின் சிறப்பையும், குண விசேஷத்தையும் பற்றி நீண்ட—ஆழமான ஆராய்ச்சியைச் செய்ய வில்லை. நூலின் நோக்கமும் அது அல்ல. ஆயினும், அவசியத்தைக் கருதி, மிகச் சுருக்கமாக எழுதியிருக்கிறேன்.

இந்நூலை வாசிக்கும் அன்பர்கள், இப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு இந்நூல் தீனையளவேனும் பயனளிக்கிறது என்று கருதுவார்களானால், அதுவே, இந்நூலின் வெற்றியாகும்.

—‘இளங்கீரன்’

இலங்கையின் இருமொழிகள்

மொழி பிறந்த கதை

மொழிப் பிரச்சனையை ஆராயப் புகுமுன், முதலில் மொழி பிறந்த கதையைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம். மொழியின் கதையைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், ஆரம்பகால மனிதனின் வரலாற்றின் அத்தியாயங்களை மீண்டும் ஒரு தடவை ரூபகப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

சுமார் நான்கு கோடி வருடங்களுக்கு முன்பு உயிரினங்களின் மத்தியில் புதிய ஒரு ஜீவராசியாகத் தோன்றிய குரங்கிலிருந்து தான் மனிதனின் சரித்திரம் துவங்குகிறது. ஏனெனில், இந்த மனிதக் குரங்கிலிருந்து தான், ஆரம்பகால மனிதர்கள் தோன்றினார்கள் என்பது பரிணாம வாதிகளின் தீர்ப்பு.

இவ்வாறு தோன்றிய மனிதன் பேசத் தெரிந்தவனாகவோ, மொழியைத் தெரிந்தவனாகவோ தோன்றவில்லை. எனவே, மனிதன் தோன்றியபோது மொழியில்லை!

குரங்கிலிருந்து தோன்றிய மனிதன் விலங்கோடு விலங்காக மிருக வாழ்க்கை வாழ

ஆரம்பித்தான். இயற்கைக்கு அடங்கி வாழ்ந்த ஏனைய உயிரினங்களைப் போலவே, அவனும் இயற்கைக்கு அடங்கி, இயற்கை அளித்த உணவுப்பரிசுகளை அப்படியே ஏற்று வாழ்ந்து வந்தான். எனவே, அப்போது மனிதனுக்குப் பேசவேண்டிய அவசியமில்லை; பேசமுடியவில்லை; ஆதலால், மொழியும் பிறக்கவில்லை!

காலம் வளர்ந்தது. மனிதனும் வளர்ந்தான். அதுவரை இயற்கை அளித்து வந்த உணவைத் திருப்தியோடு ஏற்று வாழ்ந்து வந்த மனிதன், அதை மாற்ற முயன்றான். இயற்கைக்கு அடிமையாக யிருந்த அவன், புதிய புதிய கருவிகளைக் கண்டுபிடித்து, இயற்கையோடு போர் புரிந்தான். ஆயினும், அப்போதும் அவன் பேசவில்லை; பேசமுடியவில்லை; மொழியும் பிறக்கவில்லை!

இயற்கை, வெயில் — குளிர் — காற்று — மழை — புயல் முதலிய தனது ஆயுதங்களால் மனிதனைத் தாக்கிற்று. அத் தாக்குதலிலிருந்து தன்னைத் தற்காத்துக்கொள்ள சிறிய வீடுகளையும், குடிசைகளையும் கட்டினான். குகைகளைக் குடியிருக்கும் இடமாக்கினான். வேட்டையாடி விலங்குகளைக் கொண்டு தின்ன ஆரம்பித்தான். இவைதான் அன்றைய மனிதனின் புதிய வாழ்க்கைச் சாதனங்கள்! இந்த

வாழ்க்கைச் சாதனங்கள் தான் மனிதனை, மிருக வாழ்க்கையிலிருந்து மனித வாழ்க்கைக்கு அழைத்துச் சென்றன. அப்போதும் மனிதன் பேசவில்லை; பேச முடியவில்லை; மொழியும் பிறக்கவில்லை!

காலம் மேலும் வளர்ந்தது. மனிதனும் மேலும், மேலும் புதிய புதிய உற்பத்திக் கருவிகளைக் கண்டு பிடித்து, அதற்கேற்ப உற்பத்தி உறவுகளை உண்டாக்கினான். அன்று, வேட்டைதான் பிரதான உற்பத்தி முறை. ஆனால், தன்னிடமுள்ள கல்லாயுதங்களினால் வேட்டையில் வெற்றி காணுவது அரிதாயிருந்தது. பெரிய பெரிய விலங்குகளைக் கொல்லவும், அவற்றை நெருங்கவும் அஞ்சினான். எனவே, கூட்டங் கூட்டமாக வேட்டையாட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. கூட்டு வாழ்க்கை முறை பிறந்தது. இப்போதுதான் மனிதன் பேசினான்; பேச முடிந்தது; மொழியும் பிறந்தது!

கூட்டு வாழ்க்கைக்கு முன் அவன் ஏன் பேசமுடியவில்லை யென்றால், ஆரம்பகால மனிதனின் தாடை மிகச் சிறியதாக யிருந்தது. அதனால் நா அசையவில்லை. ஆகவே, அவன் பேசமுடியாதவனாயிருந்தான். ஆயினும், தன் மனதில் தோன்றிய உணர்ச்சிகளையும், எண்ணங்களையும் சைகையின் மூலமாக பிறருக்கு

உணர்த்தி வந்தான். இவ்வாறு பேச்சின்றி வாழ்ந்த மனிதன், கூட்டு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டபோது பேசவேண்டிய அவசியம் அதிகரித்தது. அவன் தன் உணர்ச்சிகளையும், எண்ணங்களையும், சைகையின் மூலமாக வெளியிட முயன்றான். இந்த முயற்சிக்கு, வாழ்க்கைச் சாதனங்களை உற்பத்தி செய்யும் முறையில் ஏற்பட்ட மாற்றம் பெரிதும் அனு கூலமாயிருந்தது. எவ்வாறெனில், உற்பத்தி முறையில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தைத் தொடர்ந்து அவனுடைய உடலமைப்பிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. அவனுடைய தாடை எலும்பு பெரிதாகி, வாய் அகலமாயிற்று. நா, அசைந்தது. அதைத் தொடர்ந்து 'ஆ...ஊ...ஏ...' என்று சத்தமிடத் துவங்கினான். இந்த வாய் ஒலி தான் மனிதனின் முதல் பேச்சு!

கூட்டு வாழ்க்கை மனிதனுடைய வாய் ஒலியில் ஒரு வடிவத்தைக் காணத் தூண்டியது. காலப் போக்கில் வெறும் ஒலியாயிருந்த சத்தம் வார்த்தைகளாக வடிவம் பெற்று, பேச்சாக மலர்ந்தது; மொழி பிறந்தது.

மொழி ஒரு இடத்தில் மட்டும் பிறக்கவில்லை. மனித வார்க்கம் உலகத்தின் எந்த எந்தப் பகுதிகளில் கூட்டு வாழ்க்கை முறையை மேற்கொண்டிருந்ததோ, அந்த அந்தப் பகுதிகளின் சூழ்நிலை, தட்ப-வெப்ப

நிலை முதலியவற்றிற்கேற்ப ஒலி வடிவம் பெற்று வார்த்தைகள் வெளியாகி, மொழி பிறந்தது. ஒரு மொழிக்குப் பதிலாக பல மொழிகள் தோன்றிய காரணங்களில் இதுவும் ஒன்று. மேலும் ஒவ்வொரு பகுதியிலுமுள்ள கூட்டுவாழ்க்கை அப்பகுதியிலுள்ள மொழியை வளர்த்தது.

இவ்வாறு தோன்றிய மொழி திடீரென்று முதிர்ச்சி யடையவில்லை. முதலில் சொல்லாகவும், பிறகு சொற்றொடராகவும் மொழி முதிர்ந்தது. மொழியின் இம் முதிர்ச்சி, அதாவது, அதன் வளர்ச்சிக் கட்டத்தின் இறுதி இலக்கியமாக உருவாயிற்று. எனவே, மொழி திடீரென்று தோன்றியதல்ல; படைக்கப்பட்டதுமல்ல; மனிதனுடைய பரிணாம வளர்ச்சியை ஒட்டி, கூட்டு வாழ்க்கையிலிருந்து தோன்றி, பரிணாம வளர்ச்சியின் பாதையிலேயே வளர்ந்து, இன்று சமூக வாழ்க்கையின் சாதனமாக இயங்கி வருகிறது.

மொழி பிறந்த கதையின் சுருக்கம் இதுதான்.

மொழியின் முக்கியத்துவம்

ஒரு முறை விண்ணோடு செல்ல மக்கள் அனைவரும் விரும்பினார்கள். தங்கள் விரும்ப

பத்தை நிறைவேற்ற மிக உயர்ந்த கோபுரத்தை அமைத்தார்கள். கடவுள் இதை விரும்பவில்லை. எனவே, ஒருவர் மொழியை, மற்றவர்க்கு விளங்காதபடி செய்து விட்டார். உடனே மக்களிடையே குழப்பம் விளைந்தது. கோபுரம் அரைகுறையாக நின்றுவிட்டது. இது பைபிளில் வரும் பேபல் கோபுரக் கதை. (Tower of Babel) அதே போல, தற்காலத்திலும் ஒருவர் பேசுவது மற்றவர்க்கு விளங்காது போனால் என்ன நடக்கும் என்பதைச் சிறிது கற்பனை செய்து பாருங்கள்! இந்தக் கதையை ஏன் இங்கு குறிப்பிட்டேனென்றால், மொழியின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தவே.

பரிணாம வளர்ச்சியை ஒட்டி கூட்டு வாழ்க்கையிலிருந்து தோன்றிய மொழி, மனிதனைப் போலவே என்றும் மாறிக்கொண்டு வந்திருக்கிறது. எனினும் அதனுடைய முக்கியத்துவமும், முதலிடமும் மாறவில்லை யென்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

செயல்படுவதில்தான் உலகத்தின் ஒட்டம் நடைபெறுகிறது; உலகத்திலுள்ள அனைத்துமே செயல்படுகின்றன. அதேபோல மனிதனும் செயல் படுகிறான். இது இயற்கை. செயல் வாழ்க்கையின் உயிர். மொழி நாகரீகத்தின் உயிர். செயலும் மொழியும் ஒன்று

சேராதிருந்தால் நாகரீகம் தோன்றி யிருக்காது. மனிதன் செயலையும், மொழியையும் கொண்டுதான், நிர்வாணமாகயிருந்த இந்தப் பூமிக்கு, நாகரீகமென்ற ஆடையை உடுத்தி, கலை, கலாச்சாரம் என்ற ஆபரணங்களால் அலங்கரித்து, அழகுபடுத்தி யிருக்கிறான்.

செயலோடு மொழியும் சேர்ந்து இயங்கி யிராவிட்டால், லண்டன், நியூயோர்க், மாஸ்கோ, பெர்லின், டோக்கியோ, பம்பாய், சென்னை முதலிய நகரங்கள் தோன்றியிருக்காது. மதுரை, பீக்கிங் போன்ற பழைய நகரங்கள் தோன்றியிருக்காது. கட்டடக் கலையின் மகத்துவத்தை மானிலத்துக்கு எடுத்துக் காட்டும் தாஜ்மகால், நியூயோர்க்கிலுள்ள எம்பயர் எஸ்டேட் கட்டடம், லண்டனிலுள்ள பக்கிங்ஹாம் அரண்மனை போன்ற எத்தனையோ அற்புதமான அழகு பொழியும் மாளிகைகளைக் கண்டிருக்க முடியாது. சிற்பக் கலையின் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டும் தென்னாட்டுக் கோயில்களையும், விண்ணை முட்டும் கோபுரங்களையும், மகாபலிபுரம் சிற்பங்களையும், டில்லியிலுள்ள குதுப்மினாரையும், கிருத்துவக் கோயில்களான கதீட்ரல்களையும் (Gothic Cathedrals) டில்லியிலுள்ள அழகுமிக்க பெரிய ஜும்ஆ மசூதியையும் பார்த்திருக்க முடியாது. வான வெளியில் பறக்கும் விமானம், ஆழ் கடலைக் கடக்கும் மாளிகை போன்ற கப்பல்

உலகச் செய்திகளையும், கலைகளையும் பரப்பும் வானொலி, திசை எட்டுமுள்ள காட்சிகளையும் மனிதர்களையும் காட்டும் திரைப்படம், கால் நடையைக் குறுக்கும் கார் — இவை போன்ற இன்னும் எத்தனையோ விஞ்ஞான சாதனங்களை நாம் அனுபவிக்க முடியாது. விவிலிய நூல், திருக்குறள், குர்-ஆன், போன்ற நூல்கள் தோன்றியிருக்க முடியாது. இளங்கோ அடிகளின் 'சிலப்பதிகாரம்', வங்கக் கவிஞர் டாகூரின் 'கீதாஞ் சலி', ருஷ்ய இலக்கிய மேதை மார்க்ஸிம் கார்க்கியின் 'அன்னை', ஷேக்ஸ்பியரின் 'ரோமியோ ஜூலியத்' இவை போன்ற இன்னும் எத்தனையோ இலக்கியச் செல்வங்களையும், அறிவு நூல்களையும் நாம் பெற்றிருக்க முடியாது. நடனம், இசை, ஓவியம், நாடகம், இப்படியான கலைகளைக் காண முடியாது. இது போன்றே சட்டம், மருத்துவம், அரசியல், கைத்தொழில், இயந்திரத் தொழில், விவசாயம் முதலிய துறைகளில் ஏற்பட்டுள்ள அற்புதமான சாதனைகளை நாம் அனுபவிக்க முடியாது. அறிவுத்துறையிலே ஏற்பட்டுள்ள புரட்சியும், வளர்ச்சியும் வியக்கத்தக்க சாதனைகளைச் சிருஷ்டித்திருக்கிறது! அறிவுத் துறையின் வளர்ச்சிக்கு, ஆக்கத்திற்கு மொழியும் செயலும் மூல காரணங்களாக இருந்திருக்கின்றன என்பதை நினைவிலிருந்திக் கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில்,

மேற்குறிப்பிட்ட அத்தனை சாதனைகளும் மனிதனின் கூட்டுச் செயலால், உழைப்பால் உருவானவை. மொழியில்லாவிட்டால், மனிதன் கூட்டாகச் செயல்பட முடியாது; கூட்டு உழைப்பு இயங்க முடியாது. எனவே, இன்றைய மனித சமுதாயம் வாழ்க்கையின் எல்லாத் துறைகளிலும் வளர்ச்சி பெற்று, நாகரீகத்தின் உச்சியில் வீற்றிருப்பதற்கு உதவிய வாழ்க்கைச் சாதனங்களுடன், மொழியும் ஒன்று என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்கிறோம்.

மனித குலத்தின் எண்ணங்கள், சிந்தனைகள், கலைகள், கலாச்சாரங்கள், பண்பாடுகள் முதலியவற்றை வளர்ப்பதில் மொழிக்குப் பெரும் பங்கு இருந்திருக்கிறது. இருந்தும் வருகிறது. உலகத்தைப் பற்றியும், வாழ்க்கையைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்வதற்கு, மொழி முக்கிய கருவியாகவும் முதல் கருவியாகவும் பயன்பட்டு வருகிறது. மொழி எல்லாத் துறைகளிலும் ஊடுருவி, முதலிடம் பெற்று செயல்பட்டு வருகிறது. எனவே, மொழி மனிதனின் வாழ்க்கைக் கருவிகளில் முதன்மையான ஸ்தானத்தை இயற்கையாகவே பெற்றுவிட்டது. மொழியின்றி சமூக வாழ்க்கை நடைபெற முடியாது. மொழியை இழந்து, மனிதன் வாழ்வது கடினம். எனவே, மொழி என்பது மனிதன் தன் உள்ளத்து

உணர்ச்சிகளையும், எண்ணங்களையும் பிறருக்குத் தெரியப்படுத்தவும், அதேபோல பிறருடைய உணர்ச்சிகளையும், எண்ணங்களையும் உணர்ந்து கொள்ளவும் உதவும் ஒரு கருவி என்று அறிந்து கொள்வதோடு நின்று விடாது, அதனுடைய முக்கியத்துவத்தையும் ஆழமாகச் சிந்தித்து உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

இன்றைய உலகில் மொழியில்லாத சமூகம், அதாவது பேசத் தெரியாத மக்களினத்தைக் காண முடியாது. மொழி, முதலில் ஒலி வடிவாகவும், பிறகுதான் வரிவடிவாகவும். அதாவது எழுத்து வழக்கத்திலும் வந்தது. எழுத்திலில்லாத மொழிகளும் உலகில் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. எழுத்து வழக்கத்திலில்லாத, பேச்சு மொழியை மட்டும் கொண்டிருக்கும் ஒரு சமூகம், நாகரீகமற்ற பின்தங்கிய சமூகமென்று உலகோரால் கணிக்கப்படுகின்றது. ஆனால், நாகரீகம் அடைந்துள்ள ஒவ்வொரு நாட்டின் சமூகத்தின் மொழி, பேச்சு வழக்கில் மட்டுமின்றி, எழுத்து வழக்கிலும் இருந்து வருகிறது. மேலும், ஒரு மொழி, அம் மொழிக்குரிய மக்களின் சரித்திரத்தையும், தலைமுறை தலைமுறையாக வளர்த்து வந்த இலக்கியத்தையும், கலையையும், பாரம்பரியத்தையும் உள்ளடக்கி யிருக்கிறது. அதனால் தான் ஒவ்வொரு மொழியினரும் தத்தம்

மொழியை உயர்த்த, வளர்க்க, பாதுகாக்க முனைகின்றனர். அதற்குத் தீங்கு ஏற்படும் போது, அதை எதிர்த்துப் போராடுகிறார்கள்.

தமிழ் மொழி

தமிழ் மொழியைப் பொறுத்தவரைத் தமிழ் மக்களிடையே ஒரு தவறான எண்ணங் குடிகொண்டிருக்கிறது. தமிழ் மொழி ஆதி சிவன் படைத்த மொழி யென்றும், தெய்வீகமான மொழியென்றும் நிலவிவரும் கருத்தைத் தான் குறிப்பிடுகிறேன். தமிழ் மொழி கடவுள் படைத்ததுமல்ல; அது தெய்வீகமானதுமல்ல. ஏனைய உலக மொழிகள் எப்படித் தோன்றிற்றோ, அதே போன்றுதான் தமிழும் தோன்றி பரிணாம வளர்ச்சியில் முதிர்ந்த ஒரு மொழி.

இன்றைய உலகில் வழங்கிவரும் மொழிகளின் தொகை 2796 என்று மொழி நூலார் கூறுகிறார்கள். இந்த மொழிகளில் தமிழும் ஒன்று. ஆயினும், இன்று வழக்கிலுள்ள மொழிகளில், தமிழ் மொழி காலத்தால் முந்தியது என்றும், உலகில் தோன்றிய முதல் மொழி என்றும் பல ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகிறார்கள். எனவேதான், “கல்தோன்றி, மண்தோன்றாக் காலத்தே முன் தோன்றி மூத்த

பழங்குடி” என்று தமிழ் மொழிக்குரிய மக்களான தமிழரைப் பற்றிக் கல்லாடனாரும் (கல்லாடம் இயற்றியவர்) கூறிப்போந்தார்போலும்! இவர்தம் கூற்றை மொழிநூலாரின் அபிப்பிராயங்கள் மெய்ப்படுத்தி நிற்கின்றன.

தமிழ் மொழியின் காலத்தை கணக்கிட மொழி நூலார் அகத்தியத்தையும், தொல்காப்பியத்தையும் கருவியாகக் கொள்கின்றனர்.

அகத்தியம் என்பது, அகத்திய முனிவரால் இயற்றப்பட்ட இலக்கண நூலாகும். மகாகவி பாரதிகூட, “ஆரிய மைந்தன் அகத்தியன்” என்கிறார். “வேதியன் கண்டு மகிழ்ந்தே, நிறை, மேவும் இலக்கணம் செய்து கொடுத்தான்” என்று கூறியிருப்பதை நினைவுபடுத்திக் கொள்வது நல்லது. (அகத்தியன் ஆரியனா? தமிழனா? என்பது வேறு விஷயம்)

தொல்காப்பியனாரின் ஆசிரியரான அகத்தியருடைய காலம் கி.மு. 2000 ஆண்டுகளுக்கு முந்தியது என்றும், தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்ட கடற்கோளில் அகத்தியமும், அதுபோன்ற பல ஏடுகளும் அழிந்துவிட்டன என்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகிறார்கள். எனவே தான் தொல்காப்பியம் தமிழின் முதற் பெரு நூலாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

தொல்காப்பியம் பண்டையத் தமிழ் மக்களின் வாழ்வையும், நாகரீகத்தையும் எடுத்துக்

காட்டும் இலக்கண நூலாகும். இந் நூல் கி. மு. 1500 ஆண்டுகளுக்கு முந்தியது என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் மதிப்பிடுகிறார்கள்.

இந்த இரு நூல்களின் காலக் கணக்கில் ஆராச்சியாளரிடையே அபிப்பிராய பேதங்களாண்டு. ஆயினும், தொல்காப்பியம் தொன்மை மிக்க நூல் என்பதிலும், இப்போதிருக்கிற தமிழ் நூல்களில் தொல்காப்பியம்தான் முதல் நூலென்பதிலும் கருத்து வேற்றுமை கிடையாது. 3395c

இந்த இரு நூல்களைப் பற்றியும், இவற்றின் காலத்தைப் பற்றியும் இங்கு ஏன் குறிப்பிட்டேனென்றால், ஒரு இலக்கண நூல் எழுவேண்டுமானால், அதற்கு முன்பு, அம் மொழியில் இலக்கியம் தோன்றியிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு இலக்கியம் தோன்ற வேண்டுமானால், அவ்விலக்கியத்திற்குரிய மொழி ஏற்கனவே பண்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆக, தமிழ் மொழி ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்கு முன்பே பண்பட்டிருந்த ஒரு மொழி என்பதை வலியுறுத்தவே. தித்திக்கும் தமிழ் மொழி திசை எட்டும் புகழ் மணம் பரப்பியிருந்த சமயத்தில் கிரீக், வடமொழி, லத்தின் போன்ற மொழிகளும் வழக்கிலிருந்தன. ஆயினும் அவை, பாரதி கூறியது போல, “கன்னிப் பருவத்தில் அந்நாள் என்றன் காதில்

விழுந்த திசைமொழி யெல்லாம், என்னென்னவோ பெயருண்டு பின்னர், யாவும் அழிவுற்றிறந்தன." ஆனால், தமிழ் மொழி மட்டும் இன்றும் இளமையுடன் இயங்கி வருகிறது.

தமிழ் மொழி இனிமையானது. "யாம் அறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல் இனிதாவதெங்கும் காணும்" என்று பாரதியைப் போன்று, நாமும் தமிழன் நேர்நிகரற்ற இனிமையை மனப்பூரிட்டனும், பெருமிதத்துடனும் கூற முடியும்.

தமிழ் மொழி நுண்ணிய உணர்ச்சிகளையும் வெளியிடக்கூடிய வளமிக்க மொழி. தர்க்கரீதியாக எந்தக் கருத்தையும் வெளியிடக்கூடிய விழுமிய மொழி. எனவேதான், "வானம் அளந்த தனைத்தும் அளந்திடும் வண்மொழி வாழியவே!" என்று தமிழை வாழ்த்துகிறார் பாரதி.

தமிழ், இயல்-இசை-கூத்து என்று முத்தமிழாகச் சிறப்புற்ற மொழி. சங்கம் என்ற தமிழ்க் கழகத்தை, புலவர் பெருமக்களின் பேரவையைக் கண்ட தனிப் பெரும் மொழி. என்றும் அழியா இலக்கியச் செல்வங்களைப் பெற்றெடுத்த மொழி. தமிழ் மாளிகையினுள் சென்று பார்த்தால், வியக்கத்தகும் இலக்கியச் செல்வங்களைக் காணமுடியும். ஓங்காப் புகழ் தொல்காப்பியப் பெருந்தனமுண்டு. சிந்தை

யைக் கவரும் சிலப்பதிகாரமுண்டு. திசை
 எட்டும் புகழ் மணக்கும் திருக்குறளுண்டு.
 கருத்தைக் கவரும் கம்பன் காவியமுண்டு.
 கரிகாற் பெரு வளத்தானால் பதினாறு லட்சம்
 பொன் பரிசு பெற்ற பட்டினப்பாலையுண்டு.
 மணிமேகலையும், மனோன்மணியமுமுண்டு.
 சங்கச்சான்றோர்கள் வடித்தெடுத்த அக
 நானூறு, புறநானூறு, குறுந்தொகை முதலி
 யவையுண்டு. முத் தொள்ளாயிரம், எட்டுத்
 தொகை, கலித்தொகை, பரிபாடல், கலிங்கத்
 துப் பரணி, யாப்பருங்கலக்காரிகை, பெரிய
 புராணம், தேவாரம். திருவாசகம், திருப்புகழ்,
 ஓளவையார் நீதி நூல்கள், பாரதம், நள
 வெண்பா, நன்னூல், சிவஞான போதம்,
 பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதம், ஆறுமுக நாவல
 ரின் கிரந்தங்கள் — இப்படியே அடுக்கிக்
 கொண்டு போகலாம். இன்னும் பெருகிவரும்
 நூல்களைப் பார்த்தால் தமிழின் சிறப்பு மேலும்
 விளங்கும்.

“ ஆங்கிலம் வர்த்தக மொழி, பிரஞ்சு ராஜ
 தந்திர மொழி, ஜெர்மன் தத்துவ மொழி,
 இத்தாலி காதல் மொழி. தமிழ் மொழியோ
 அன்பு மொழியாக, அருள் மொழியாக, பக்தி
 மொழியாக வாழ்கிறது!” என்று அறிஞர்கள்
 கூறுகிறார்கள். (ஆனால், ஆங்கிலம், பிரஞ்சு
 முதலிய மேல்நாட்டு மொழிகள் விஞ்ஞான
 மொழியாக வளர்ந்திருக்கும் அளவுக்குத்

தமிழ் வளரவில்லை யென்பதையும் நாம் மறந்து விடக்கூடாது.) இலக்கியச் செல்வமும், சிறப்பும் மிக்க இத் தமிழ் மொழியைப் பேசுவோரின் தொகை, உலகில் மூன்று கோடி. இவர்களில் இரண்டரைக்கோடி மக்கள் தமிழ் நாட்டிலும், 50 லட்சம் மக்கள் இலங்கை, மலேயா, பர்மா, இந்தோசீனா, தென் ஆபிரிக்கா, மொரிஸ் தீவுகள் போன்ற நாடுகளிலும் வாழ்கிறார்கள். இந்த ஈழ நாட்டில் இலங்கைத் தமிழர், இந்தியத் தமிழர், முஸ்லீம்கள் ஆகியோர் தமிழ் பேசும் மக்களாவர். இவர்களின் தொகை 24 லட்சமாகும். அதாவது இலங்கையின் முழுச்சனத் தொகையிலும் 28.6 சத விகிதம் பேர் தமிழ் பேசும் மக்களாவர்.

சிங்கள மொழி

சிங்களம் இலங்கையில் மட்டும் வழங்கி வரும் ஒரு மொழி. இந் நாட்டின் பெரும் பான்மை மக்களான சிங்களவரின் மொழி.

சிங்கள மொழியின் ஆரம்ப வரலாற்றைப் பற்றி, திட்டவாட்டமான அபிப்பிராயங்கள் எதுவுமே யில்லை. தமிழ் மொழிபற்றி நடத்தப்பட்ட ஆராய்ச்சிகளைப் போன்று, சிங்கள மொழிபற்றி ஆராய்ச்சிகள் நடத்தப்படாதது, ஒரு முக்கிய காரணமாகும்.

இதுவரை எழுதப்பட்டுள்ள இலங்கையின் சரித்திரம், 2497 ஆண்டுகளுக்கு முன் வங்காளத்திலிருந்து இந்நாட்டுக்கு வந்த விஜயபனின் காலத்திலிருந்து உருவாயிற்று என்று கூறுகிறது. இக் காலக் கணக்கை ஒப்புக்கொண்டு பார்த்தாலும், சிங்களம் இந்நாட்டில் 2500 ஆண்டுகளாக வழக்கிலிருந்து வருவதால், இது ஒரு தொன்மையான மொழி என்பதை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளலாம்.

எந்த ஒரு மொழியும், பிற மொழிகளிலுள்ள சொற்களைத் தன்னகத்தே ஜீரணித்துக் கொள்வது இயல்பு. ஒவ்வொரு மொழியும், இதன் அடிப்படையிலேயே வளர்ந்தும் வந்திருக்கிறது. சரித்திரம் இதை மெய்ப்படுத்துகிறது. ஆங்கிலத்தை எடுத்துக் கொண்டால், அதனுடைய வளர்ச்சிக்கு, பிரஞ்சு, லத்தீன், கிரேக்க மொழிகள் பெருந்துணையாக இருந்திருக்கின்றன. தமிழை எடுத்துக் கொண்டால், சமஸ்கிருத மொழியும் ஓரளவு உதவி செய்திருக்கிறது. இன்னும் கூட எத்தனையோ ஆங்கிலச் சொற்கள் தமிழ் மொழியில் புகுந்திருக்கின்றன; இனிமேலும் இடம் பெறும். சரித்திர வளர்ச்சியின் ரீதிகளிலே இதுவும் ஒன்று. இந்த விதியும், மொழியின் இயல்பும், பிற மொழிச் சொற்கள் இடம் பெறுவதற்கு வழி வகுக்கின்றன; ஒரு மொழி வளர்வதற்கு உதவி செய்கின்றன.

இதே போன்றுதான், பாளி மொழியும் சிங்களம் வளர்வதற்குத் துணை செய்திருக்கிறது. இலங்கையில் பௌத்த சமயத்தைப் பரப்புவதற்காக இந்தியாவிலிருந்து வந்த பிக்குகள், பாளி மொழியையும் இலங்கைக்குக் கொண்டு வந்தனர். இஸ்லாமிய மத நூல்கள் பெரும்பாலும் அரபு மொழிகளில் இருப்பதுபோல, இந்து மத நூல்கள் பல சமஸ்கிருதத்திலிருப்பது போல, பௌத்த சமய நூல்களும் பாளி மொழியிலிருப்பதைக் காணலாம்.

பாளி மொழி சிங்களத்தை ஒத்திருக்கும். பிற்காலத்தில் தோன்றிய இலங்கைப் பௌத்த பிக்குகளும், தங்கள் சமய நூல்களைக் கற்பதற்காகப் பாளி பாஷையைப் பயின்றனர். அதன் பின்னர் பல நூல்களையும் பாளி மொழியிலேயே எழுதினர். சிங்களவரின் சரித்திர நூலான 'மாகாவம்சம்' கூட பாளி பாஷையிலேயே எழுதப் பட்டிருக்கிறது.

இத்தகைய காரணங்களால், பாளி மொழி, சிங்கள மொழியின் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் துணையாக இருந்திருக்கிறது. இக்காலத்தில் ஆங்கிலச் சொற்களுக்குச் சரியான தமிழ்ச் சொற்களில்லா விட்டால் அவ் வாங்கிலச் சொற்களையே நாம் உபயோகிப்பது போல், அக்காலத்தில், (இன்றைக்குள்ள இலங்கையின் சரித்திரம்) சிங்களத்தில் பரிமாறிக் கொள்ள முடியாத கருத்துக்களுக்குப் பாளியிலி

ருந்து சொற்களைக் கடன் பெற்றதாக இலங்கைச் சரித்திரம் கூறுகிறது.

நமது பாஷையை அறியாத அயல் நாடுகளிலுள்ளவர்களுக்கு நாம் ஆங்கிலத்திலேயே கடிதம் எழுதுவது போல, அக்காலத்திலும் பௌத்த சமயங்கள் நிலவிய தேசங்களுடன் பாளி பாஷையிலே கடிதப் போக்குவரத்து நடத்தப்பட்டது. உதாரணமாக, இரண்டாவது விசயபாகு பர்மிய அரசனுக்குக் கடிதம் எழுத விரும்பினார். ஆனால், ஒருவர் பாஷையை மற்றவர் கற்றிருக்கவில்லை. பர்மிய அரசனுக்குக் சிங்களம் தெரியாது. விசயபாகு பர்மிய மொழியை கற்றிருக்கவில்லை. ஆனால், இருவரும் பௌத்த சமயத் தவர்களாதலால், பாளி பாஷையைக் கற்றிருந்தார்கள். எனவே பாளி பாஷையில் கடிதப் போக்கு வரத்து நடத்தப்பட்டது.

இவ்வாறு பாளி பாஷையின் ஆக்கத்துணையும், சிங்கள மன்னர்களின் ஆட்சித்துணையும் பெற்று வளர்ந்திருக்கும் மொழி சிங்களமாகும். ஆனால், சிங்கள மொழியையும், தமிழ் மொழியையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது, தமிழைவிடச் சிங்களம் பின் தங்கிய நிலையிலிருக்கிறது. இதற்குக் காரணங்கள் அம் மொழியைப் பேசும் மக்கள் மிகச் சிறிய தொகையினராயிருப்பதும், இடைக் காலத்தி

லேற்பட்ட அரசியல் பொருளாதார நிலைமை களுமாகும்.

சிங்களவர் தமிழ் மொழியைப்பற்றிப் பயப் படுவதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகும். அதாவது, சிங்களம், தமிழைவிடப் பின் தங்கிய மொழி. தமிழ் மொழியைப் பேசுவோர் மூன்று கோடி மக்கள். சிங்களமோ சிறு தொகையினரான மக்கள் பேசும் மொழி. இத்தகைய காரணங்களால், சிங்களத்தை தமிழ் விழுங்கிவிடும் என்ற ஒரு பயம் சிங்கள மக்களிடையே நிலவி வருகிறது. ஆதிக்கக் கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தால் அவர்களுடைய பயம் நியாயமானதாகும். ஆனால், இன்றைய ஜனநாயக யுகத்தில், வரி வடிவிலில்லாத மொழிகள் கூட இன்று வரிவடிவம் பெற்று வளர்ச்சியுற்று வருகிற இன்றைய நூற்றாண்டில் இந்தப் பயம் அர்த்தமற்றது. நிகழ் காலத்திலும் சரி, எதிர்காலத்திலும் சரி, எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் ஒரு மொழி, இன்னொரு மொழியை அழித்துவிட முடியாது என்பதைத் திண்ணமாகக் கூறலாம். எனவே சிங்கள மக்கள் மத்தியில் நிலவும் பயம் அர்த்தமற்றது. இதே சமயத்தில், சிங்களத்தைவிட, தமிழ் வளர்ச்சியடைந்த சிறப்பான மொழி என்ற காரணத்தால், தமிழ் மக்கள், சிங்கள மொழியைத் தாழ்ந்த கண்ணோட்டத்தோடு பார்க்கவும் கூடாது; இகழவும் கூடாது;

துவேஷிக்கவும் கூடாது. நமது மொழியை விட, அம்மொழி வளர்ச்சியற்றதாக யிருக்கலாம். எனினும், அது நமது சகோதர மொழி; நமது நாட்டின் மொழி; பெரும்பான்மை மக்கள் பேசும் மொழி. 57 லட்சம் மக்கள், அதாவது நாட்டின் முழுச் சனத் தொகையில் 70 சத விகிதம் பேர் பேசும் மொழி. இந்த மொழி மேலும் வளர வேண்டும். தமிழ் மொழி இலங்கையில் மட்டுமல்ல; தமிழ் நாட்டிலும் வளர முடியும்; வளர்ந்தும் வருகிறது. ஆனால், சிங்களம் இந்நாட்டில் மட்டும்தான் வளர முடியும். இத்தகைய காரணங்களை நாம் கவனத்தில் கொண்டு சிங்கள மொழியை அனுதாபத்துடன் அணுக வேண்டும். அதன் வளர்ச்சிக்கு நாம் துணை நிற்க வேண்டும்; அதை நாம் மதிக்க வேண்டும்.

“எந்த ஒரு ஜனநாயக வாதியும் மொழிகள் சரிநிகர் சமான அந்தஸ்து உடையவை என்பதை மறுப்பதில்லை.”
லெனின்.

இலங்கையின் இரு மொழிகள்

சிங்களமும், தமிழும் இலங்கையின் இரு பெரும் மொழிகள். இவ்விரு மொழிகளும், தொன்று தொட்டு வாழ்ந்து வருகின்றன. சிங்களவர்க்கும் தமிழருக்கும் மத்தியில் இடையிடையே சண்டைகளும், சச்சரவுகளும்

நிகழ்ந்ததுண்டு. எனினும், போர்த்துக் கீஸியர் இந்நாட்டில் காலடி வைக்கும் வரை, இரு மொழிகளும் சுதந்திரமாக வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றன. ஆனால், 1484-ம் ஆண்டு, போர்த்துக்கீஸியர் இந்நாட்டில் கால் வைத்த திலிருந்து, இவ்விரு மொழிகளுக்கும் ஆபத்து ஏற்படத் துவங்கியது. ஆனால், அந்த ஆபத்து இரு மொழிகளையும் நேரடியாகவும், அதிகமாகவும் பாதிக்கவில்லை. ஏனெனில், போர்த்துக்கீஸியரும், டச்சுக்காரர்களும் இலங்கையின் மேற்குக் கரையோரங்களைத் தான் ஆக்கிரமித்து ஆட்சி செலுத்தி வந்தார்கள். மத்திய இலங்கையில், அதாவது கண்டி ராஜ்ஜியங்களில் சிங்கள மன்னர்களின் ஆட்சி நிலவி வந்ததால், அங்கே சிங்களம் ஓரள விற்குப் பாதுகாக்கப்பட்டது.

தமிழைப் பொறுத்தவரை, சங்கிலியனின் ஆட்சிக்குப் பிறகு யாழ்ப்பாணத்தைப் போர்த்துக்கீஸியர் ஆண்டார்களெனினும், தமிழ் மொழி அதிகம் பாதிக்கப்படவில்லை. ஆனால், என்று இந்நாட்டில் ஆங்கில ஆட்சி ஏற்பட்டதோ, அன்றிலிருந்து, அதாவது 1815-ம் ஆண்டு கண்டி உடன்படிக்கை ஏற்பட்டதிலிருந்து சிங்களமும், தமிழும் அடக்கப்பட்டன; அடிமைப் படுத்தப்பட்டன.

பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் நேரடியான ஆட்சி ஏற்பட்டதும், ஆங்கிலம் அரியா

சன மேறிற்று. அதைத் தொடர்ந்து, கிறிஸ்துவ மிஷனரிகளும் அலை அலையாகப் படையெடுத்து வந்தனர். அவர்கள் பள்ளிக்கூடங்களை ஏற்படுத்தினர். கிருஸ்துவ மதமும் பரவியது. இதிலிருந்து கலாசாரத் துறையிலும் ஆங்கிலம் முக்கியத்துவம் அடைந்தது. சுருங்கச் சொன்னால், ஆங்கிலம் அரசியல்கலாசாரத் துறைகளில் வேகமாகப் பரவி, தேசிய அந்தஸ்தை அடைந்தது. அதுவரை நிலவியிருந்த இலங்கையின் தேசிய நாகரீகத்திலும் பெரும் மாற்றம் நடந்துகொண்டிருந்தது. சிங்களமும், தமிழும் தேசிய அந்தஸ்தையும், முக்கியத்துவத்தையும், சுதந்திரத்தையும் இழந்து, எல்லாத் துறைகளிலும் இரண்டாந்தர மொழியாக அடங்கிக் கிடந்தன.

பிரிட்டிஷார் தங்கள் அரசியல் நிர்வாகத்தை நடத்துவதற்கு ஒரு உத்தியோக வர்க்கத்தைச் சிருஷ்டிக்க எண்ணினார்கள். மிஷனரிகளின் பள்ளிக்கூடங்கள் இதற்குப் பெரிதும் உதவின. உத்தியோக வர்க்கத்துக்கான கல்வி முறையை ஏற்படுத்தியது காலனி ஆட்சி. அந்தக் கல்விமுறை பள்ளிக்கூடங்களில் புகுத்தப்பட்டது. ஆங்கிலம் ஆட்சி மொழியாகவும், கல்வியின் சகல மட்டங்களிலும் போதனா மொழியாகவும் ஆதிக்கம் செலுத்தியது.

இதே காலக்கட்டத்தில் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆட்சி, இந்தியா, பர்மா, மலேயா, சிங்கப்பூர் போன்ற கீழைத்தேசங்களிலும், மத்திய ஆசியநாடுகளிலும் வேரூன்றி வெற்றி விழா நடத்திக் கொண்டிருந்தது. சுருங்கச் சொன்னால், பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திற்குள் சிக்குண்ட நாடுகளிலெல்லாம் ஆங்கிலம் ஆட்சி மொழியாக இருந்ததோடு, அந்நாடுகளின் தேசிய மொழிகளையும் பின்னுக்குத் தள்ளி, முதன்மை ஸ்தானத்தைப் பெற்றிருந்தது. இதே சமயத்தில் விஞ்ஞான மொழியாகவும் வளர்ந்துகொண்டு வந்தது. இத்தகைய காரணங்களால், ஆங்கில மொழி, உலக மொழியாக வளர்ந்து, சர்வதேச அந்தஸ்தை அடைந்திருந்தது. எனவே, ஆங்கிலத்தின் முக்கியத்துவம் மேலும் அதிகரித்தது.

உத்தியோகத்தைக் கருதியும், முக்கியத்துவத்தைக் கருதியும் தமிழரும், சிங்களவரும் ஆங்கிலத்தைக் கற்றனர். நாளடைவில், ஆங்கிலம் இலங்கையின் வாழ்வில் வேரோடத்துவங்கியது. சிறப்பாக, வடமாகாணத் தமிழருடைய வாழ்வில் ஆங்கிலம் வேகமாக வேரோடத்துவங்கியது. கல்வித் துறையில், சிங்களவரைப் பார்க்கிலும் தமிழ் மக்கள் முன்னேறுவதற்கு அதிக வசதிகளிருந்தன.

‘தங்கள் பிள்ளைகள் படித்து அறிவை வளர்க்க வேண்டும். வாழ்க்கையின் பொருளு

ணர்ந்து, அதன் பயனறிந்து வாழ வேண்டும். இதற்குக் கல்வி ஓர் சிறந்த சாதனம். உள்ளத்தைப் பண்படுத்தி, அதை விசாலமாக்கி, மனிதத் தன்மையை மேலும் உயர்த்தி வளர்க்கப் பயன்படும் கருவிதான் கல்வி. எனவே, இந்தக் கல்வி நம் பிள்ளைகளுக்கு அவசியம் தேவை' என்ற கருத்தில் தங்கள் பிள்ளைகளைப் படிக்க வைக்கவில்லை, யாழ்ப்பாணத்தவர்கள். தங்கள் பிள்ளைகள் ஏதாவது உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில்தான் படிக்க வைத்தனர். வண்டுகள் மலர்த் தேனில் மோகங் கொள்வதைப் போன்று, யாழ்ப்பாணத் தமிழரும் உத்தியோகத்தில் மோகங் கொண்டனர். இதற்குக் காரணம், வரட்சியான பிரதேசத்தில், வறுமை மிகுந்த பகுதியில் வாழ்ந்து வருவதுதான்.

வட பகுதி ஒரே வரட்சியான பிரதேசம். விவசாயத் துறையில் ஊக்கத்துடன் ஈடுபட்டு உழைப்பதற்கு நீர்ப்பாசன வசதியில்லாத பிரதேசம். கைத்தொழில்களும் குன்றித் தேய்ந்து கிடந்தன. வளர்வதற்கு வழியில்லை; வளருமென்ற நம்பிக்கையுமில்லை. எனவே, வட பகுதியில் வாழும் மக்களுக்கு உத்தியோகந்தான் வாழ்க்கைக்கு விமோசனம் கொடுக்கக் கூடியதாயிருந்தது. "உத்தியோகம் புருஷலட்சணம்" என்ற மந்திரத்தை மனப்பாடம் பண்ணினர். அவர்களுடைய இந்த எண்

ணத்தைச் செயல்படுத்துவதற்கேற்ற வசதியும் வட பகுதியிலிருந்தது. அதாவது, இலங்கையின் மற்றப் பாகங்களைவிட, வட பகுதியில் தான் மிஷனரிகளின் பள்ளிக்கூடங்கள் அதிகமாயிருந்ததால், ஆங்கிலத்தைக் கற்றுக் கொள்ள வசதியாயும், எளிதாயுமிருந்தது. எனவே, ஆங்கிலத்தை ஆர்வத்துடன் கற்று, உத்தியோகத்தில் அமர்ந்தனர்.

உத்தியோக வாழ்க்கை உல்லாச வாழ்க்கையாக யிருந்தது. தேனில் ஈ மொய்ப்பதைப் போன்று உத்தியோகத்தை மொய்த்தனர் வடபகுதி மக்கள். இதனால் ஆங்கிலம் படித்த உத்தியோக வர்க்கம் தமிழ் மக்களிடையே வளர்ந்து கொண்டு வந்தது. 'யாழ்ப்பாணத்தார்' என்றால் உத்தியோகஸ்தர் என்ற நிலைமை உருவாயிற்று. அரசாங்க நிர்வாக யந்திரத்தின் சகல பகுதிகளிலும் தமிழரின் செல்வாக்கு வளரத் துவங்கியது. ஆங்கில மயக்கம் அவர்களை முற்றாக ஆட்கொண்டது. தாய்மொழிப் பற்றும் மங்கித் தேய்ந்து கொண்டே வந்து, தமிழ், 'வீட்டு மொழி' என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. கொழும்பில் குடித்தனம் செய்யும் பெரிய பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களின் இல்லங்களில் தமிழ் வீட்டு மொழியாகக்கூட இல்லை! அவர்களின் மாளிகைகளிலிருந்தும், தமிழ் மொழியை விரட்டி விட்டு ஆங்கிலம் ஆட்சி

புரிந்தது. தாயை வீட்டை விட்டுத் துரத்தி விட்டு, அவளை மறந்துவிட்டு, சிரித்து மயக்கித் தற்காலிக இன்பம் தரும் தளுக்கும் மினுக்கும் கொண்ட தாசியிடம் தஞ்சம் புகுந்தவனைப் போல, அரசியல் நிர்வாகத்திலிருந்து அன்றாட வாழ்க்கை வரை, தமிழை மறந்து, ஆடம் பரத்தோடும், அதிகாரத்தோடும், அலங்காரத்தோடும் நுழைந்த ஆங்கிலத்தை அணைத்து வாழத் துவங்கினார். எத்தனையோ தமிழருக்கு தமிழ் தெரியாது என்ற நிலை ஏற்பட்டது! தமிழ் மொழி, தாய்த்திரு மொழி தங்களுக்குத் தெரியாது என்று பெருமையுடன் கூறிக் கொள்ளும் வருந்தத்தக்க நிலை ஏற்பட்டது! வேதனைக்குரிய—நெஞ்ச வேகக் கூடிய—குழறக் கூடிய இந்த நிலை உருவானதையிட்டு படித்தவர்கள் என்று கூறிக் கொள்ளும் தமிழ் உத்தியோக வர்க்கம் சிறிதும் கவலைப்படவில்லை. தாய் மொழியைப் பற்றி அக்கரையோ, சிந்தனையோ இல்லாது போய் விட்டது. கன்னித் தமிழ்—கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே முன்தோன்றி மூத்த பெருங்குடியின் முத்துத் தமிழ்—சங்கச் சான்றோரும், முடியுடை மூவேந்தர்களும் வளர்த்த தமிழ்—சிலம்பையும், குறையும் தந்த தங்கத் தமிழ்—யவனம், சாவகம், புட்பகம், முதலிய பண்டைய நாடுகளிலெல்லாம் புகழ் மணம் பரப்பிய புனிதத் தமிழ்—என்ற முழக்கத்தை இன்று கேட்கிறோ

மல்லவா? ஆனால், பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்புவரை, இம் முழுக்கம் இந்நாட்டில் கேட்கவேயில்லை! ஆங்கிலமே எங்கள் அருமை மொழி, ஆசை மொழி, உத்தியோக வாழ்வைத்தரும் உயரிய மொழி என்று ஆங்கில மொழியைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டாடினர். 'ஆங்கில மொழியால், நமது அன்னை மொழியான தமிழ் தாழ்த்தப் பட்டிருக்கிறது; இது மீண்டும் உயர வேண்டு'மென்ற எண்ணம் பிறக்கவில்லை. 'நமது நாடு பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் இரும்புப் பிடியிலே சிக்குண்டு கிடக்கிறது. இதன் காரணமாக சிங்களவரும், தமிழரும் அடிமைப் பட்டுக் கிடக்கிறோம். இருமொழிகளும் அடிமைப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த அடிமை விலங்கை உடைத் தெரிந்து, விடுதலை வீரர்களாக வாழ வேண்டு'மென்ற சுதந்திர தாகம் எடுக்கவில்லை. 'ஆங்கிலத்தைக் கற்று உத்தியோகம் செய்வதன் மூலமாகப் பறங்கியரின் ஆட்சியைப் பலப்படுத்துகிறோம்' என்ற உணர்வு பிறக்கவில்லை. அவர்களின் தன்மானம் ஏகாதிபத்திய சேவகத்திற்குள் அடங்கிவிட்டது; ஆங்கில மோக வெள்ளத்துடன் புதையுண்டு போய் விட்டது! இவ்வாறு, படித்த உத்தியோக வர்க்கம் தமிழ் மொழியைக் காக்காவிட்டாலும், ஏழைத் தமிழ்த் தொழிலாளர் இந்நாட்டில் தமிழைச் சாகவிடாமல் காத்தனர்.

இலங்கையிலுள்ள தமிழ் பேசும் மக்களின் முழுத் தொகையையும் எடுத்துக் கொண்டால், படித்த உத்தியோக வர்க்கம் சிறிய தொகையினர். கீழ் மாகாணத்திலுள்ள கமக்காரர்கள், தோட்டத் தொழிலாளர்கள், வட மாகாணத்திலுள்ள விவசாயிகள், புகையிலை உற்பத்தியாளர்கள், சுருட்டுத் தொழிலாளர்கள், கடல் தொழிலாளர்கள் முதலியோர் பெரும்பான்மையாக யிருந்தனர். தங்களுடைய கமத் தொழிலையும், கைத்தொழிலையும் நடத்துவதற்கு ஆங்கிலம் தேவைப் படவில்லை. எனவே, தங்களுடைய சுய தொழில்களையும் தமிழிலேயே நடத்தி வந்ததன் மூலமாகத் தமிழைச் சாகவிடாமல் காத்தனர். மொழியை மட்டுமல்ல; கலாச்சாரத்தையும், நாகரிகத்தையும் கூட அழியாமல் காப்பாற்றி வந்தனர். இவை அழியாமலிருந்ததற்கு இன்னொரு காரணமும் இருந்தது.

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷாரின் ஆட்சி நடந்தபோது, இலங்கையின் தேசிய மொழிகள் பின் தள்ளப்பட்டுக் கிடந்ததைப் போலவே, இந்திய மொழிகளும் பின் தள்ளப்பட்டுக் கிடந்தன. அன்றைய ஆட்சியின் ஆதிக்கமும், சுரண்டலும், சுதேசிய மொழிகளை வளரவிடாது தடுத்து நிறுத்தின; அடிமைப் படுத்தின. ஆனால், வெள்ளை ஏகாதிபத்தியத்திற்கு விரோதமாக விடுதலைப் போர்

துவங்கியபோது, அதனுடன், சுதேச மொழிகளும் விழிப்புறத் துவங்கின. விடுதலை உணர்ச்சியுடன், மொழி உணர்ச்சியும் வேகமாக வளரத் துவங்கியது. இந்த விடுதலைப் போராட்டத்தில் தமிழ் மக்களும் தீவிரமாகக் கலந்து கொண்டதன் விளைவாகத் தாய் மொழிப்பற்று வளரத் துவங்கியது. தூங்கிக்கிடந்த தமிழ் மொழி விழிப்புற்று, மக்கள் மத்தியில் புதிய உணர்ச்சியை ஊட்டியது. பாரதியாரின் கவிதை முழக்கம் - தமிழ் முழக்கம் - தமிழ் மக்களிடையே ஜீவ சக்தியை ஊட்டியது. திரு. வி. க. போன்ற தமிழறிஞர்களின் தமிழ்த் தொண்டு, தமிழ் மொழி உணர்ச்சியை மேலும் தூண்டியது. மக்கள் மத்தியில் தமிழ் ஆர்வம் வெள்ளம்போல் பெருகியது. கோடிக் கணக்கான தமிழ் மக்களின் விடுதலை உணர்ச்சியுடன், மொழி உணர்ச்சியும் இரண்டறக் கலந்தது. தமிழ் மொழி மீண்டும் தலைநிமிர்ந்து நிற்கத் துவங்கியது. புதிய புதிய இலக்கியங்களும், அறிவு நூல்களும் தமிழகத்திலிருந்து இலங்கைக்கு வந்தவண்ண மிருந்தன. இப்படி வந்த தமிழ் நூல்கள் இலங்கைத் தமிழைச் சாகவிடாமல் தடுத்து நிறுத்தப் பெரிதும் உதவின.

இனிச் சிங்கள மொழியின் நிலைமையைப் பற்றிச் சிறிது பார்ப்போம்.

தமிழர்களைப் போல் சிங்கள மக்களும் உத்தியோகத்திற்காக ஆங்கில மொழியைக் கற்றனர். ஆயினும், தமிழர்களைப்போல் அவர்கள் ஆங்கிலக் கல்வியில் முன்னேற வசதிகளில்லை. ஏனெனில், வட பகுதியில் உள்ளதைப் போன்று அதிகமான பள்ளிக் கூடங்கள் சிங்களப் பகுதிகளில்லை. படிக்கக் கூடிய வசதிகளும் இல்லை. அடுத்தது, வட பகுதி மக்களைப்போல் உத்தியோகத்தின் மூலமாகத்தான் வாழ்க்கை நடத்த வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தமும் அவர்களுக்கு இல்லாமலிருந்தது. மேலும், சிங்கள நாட்டின் மத்திய பகுதியில், நிலப்பிரபுத்துவப் பிடியில் சிங்கள மக்கள் அகப்பட்டு, கல்வித் துறையை எண்ணவும் சக்தியற்றிருந்தனர். எனவே, கரையோரப் பகுதியிலுள்ள மேல்நாட்டுச் சிங்களவர்கள்தான் ஆங்கிலத்தைக் கற்றனர். இதற்குத் துணையாகக் கிருஸ்துவ மதமும், நாகரீகமும் உதவியாயிருந்தன. பொருளாதாரச் சூழ்நிலையும் வசதியாயிருந்தது. ஆங்கிலம் கற்ற சிங்களவர்களும், தமிழ் உத்தியோகஸ்தரின் மனோநிலையைத்தான் பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் தங்கள் தாய்மொழியான சிங்களத்தை மறந்தனர். அவர்கள் மத்தியில், சிங்களம் தெரியாதவர்களாய் அநேகர் இருந்தனர். இத்தகைய காரணங்களால், சிங்கள மொழி வளர்ச்சி அடையாமல் தேங்கி

நின்றது. ஆனால், அழிந்துவிடவில்லை. ஏழைத் தமிழ் கமக்காரர், தொழிலாளர்களைப் போல், ஏழைச் சிங்களக் கமக்காரர்களும், தொழிலாளர்களும் சிங்கள மொழியை அழிய விடாது காத்தனர். சிங்களவர்களின் மொத்த எண்ணிக்கையில் ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் சிறிய தொகையினர்தான். எனவே, இந்நாட்டின் பெரும்பகுதி மக்களான சிங்களவர்கள், தங்கள் சுய பாஷையிலேயே தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்தியதன் மூலமாகச் சிங்கள மொழியைக் காத்தனர். பௌத்த மதமும் அதற்குத் துணையாக இருந்தது. ஆயினும், சிங்கள மொழி வளர்ச்சி அடையாமல் தேங்கிப் போயிருந்தது. தமிழ் மொழிக்குத் தமிழ் நாட்டின் உதவி இருந்ததைப்போல் சிங்கள மொழிக்கு இல்லை. இலங்கையைத் தவிர, வேறு ஒரு நாட்டிலும் வழக்கிலில்லாத மொழியாகச் சிங்களம் இருந்ததால், இலங்கையிலேயே அதை வளர்க்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால், வளர்ப்பதற்குரிய வழிகள் எல்லாம் அன்னியராட்சியால் அடைபட்டுப் போயின.

இரண்டாவது உலக மகா யுத்தம் முடியும் வரை, இலங்கையில், இவ்விரு மொழிகளின் நிலை இதுதான்.

இரண்டாவது உலக மகா யுத்தம் முடிவடைந்ததைத் தொடர்ந்து, அடிமைப் பட்டுக்

கிடந்த ஆசிய நாடுகள், விழிப்படைந்து விடுதலைப் போரைத் துவக்கின. பாரத நாட்டில் கிளர்ந்தெழுந்த சுதந்திர உணர்ச்சி, உச்சக் கட்டத்தை அடைந்தது. அடிமையாட்சியில் மிதிபட்டுக் கிடந்த ஆசிய நாடுகளெல்லாம், பாரதத்தின் தலைமையில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போரை வலுப்படுத்தின. அதோடு, ஆங்கில மொழி எதிர்ப்பும் அலைகடல்போல் எழும்பிற்று. இந்த ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போரில் இலங்கையும் சேர்ந்து கொண்டது.

இலங்கையில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போரைத் துவக்கி நடத்திய பெருமை இந்நாட்டின் இடதுசாரிக் கட்சிகளுக்கே உரியது. ஆங்கில ஏகாதிபத்தியம் இந்நாட்டைவிட்டு வெளியேற வேண்டுமென்ற கோஷங்கள் நாட்டின் மூலை முடுக்கிலெல்லாம் கேட்கத் துவங்கியது. தொழிலாளர்கள் மத்தியிலும், ஏழை நடுத்தர மக்கள் மத்தியிலும் ஒரு புதிய விழிப்பு ஏற்படத் துவங்கியது. இந்தக் காலக் கட்டத்தில், இந்நாட்டின் சுதேச மொழிகளைப் பற்றிய நினைவுகளும் எழுந்தன. ஆங்கிலேய ஆட்சி அகற்றப்பட வேண்டும்; இலங்கை சுதந்திரக் குடியரசாக வேண்டும்; ஆங்கிலத்திற்குப் பதில் சிங்களமும், தமிழும் ஆட்சி மொழியாக வேண்டும் என்ற கோரிக்கைகள் ஒரு பொதுஜன இயக்கத்தைக் கட்டி வளர்த்த

தன. இந்த இயக்கத்திற்கு இடதுசாரிக் கட்சிகள் தலைமை தாங்கின என்பது சரித் திரம். ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போரும், தேசிய மொழிக் கோரிக்கைகளும், 1947-ம் ஆண்டில் ஒரு புதிய கட்டத்தை அடைந்தன.

✓ 1947-ம் ஆண்டு ஒரு முக்கியமான ஆண்டு. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போரில் பாரத மும், பர்மாவும் வெற்றியடைந்து விடுதலை எய்தின. இந்த விடுதலைக் காற்று இலங்கையிலும் வேகமாக அடிக்கத் தொடங்கியது. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புச் சக்திகள் வலுவடைந்தன. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் நிலைமை மோசமாகிக் கொண்டு வந்தது. தங்களுடைய மிச்ச சொச்ச நலன்களையாவது காப்பாற்றித் தீர வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்குள் வெள்ளையராட்சி சிக்கிக் கொண்டது. ஏதாவது ஒரு வழிவகை செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. எனவே, சோல்பரி அரசியல் திட்டம் இலங்கைச் சுயாட்சிக்கு வழிவகுத்துக் கொடுத்தது. முதல் பாராளுமன்றத் தேர்தலும் நடைபெற்றது. இலங்கையிலுள்ள ஏகாதிபத்திய தாசர்களும், தோட்டத் துரைமார்களும், நிலப் பிரபுக்களும், முதலாளிகளும் ஓர் அணியில் திரண்டனர். ஐக்கிய தேசியக் கட்சி பிறந்தது. தேர்தலில் வெற்றியடைந்து அரசாங்கத்தை அமைத்தது. ஆயினும், ஐ. தே. கட்சி ஆங்கிலத்தை அகற்றவில்லை. ஆட்சி மொழியாக

அதையே வைத்திருந்தது. 1948-ம் ஆண்டு, பிப்ரவரி மாதம் சுதந்திரம் கிடைத்தது. அதற்குப் பிறகும், ஆங்கிலம்தான் ஆட்சி மொழியாக யிருந்தது. 1947-ம் ஆண்டிலிருந்து 1956-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் முடியும் வரை, சுமார் பத்து ஆண்டுகளாக ஐ. தே. கட்சி இந்நாட்டை ஆண்டது. இந்தப் பத்து வருடகாலத்துக்குள் தேசியப் பிரச்சனைகள் தலைதூக்கி நிற்க ஆரம்பித்தன. வகுப்புவாத சக்திகளும், பிற்போக்கு சக்திகளும், ஐ. தே. கட்சியும், தேசியப் பிரச்சனைகளை முற்ற வைக்கும் திருப்பணிகளில் இறங்கின.

இலங்கை சுதந்திர மடைந்திருந்த போதிலும், யு. என். பி. காலத்தில் ஏகாதிபத்தியத்தின் மிதிபலகையாகத்தான் இலங்கையிருந்து வந்தது. ஏகாதிபத்திய முகாமில்தான் இலங்கையை சிக்க வைத்திருந்தனர் யு. என். பி. ஆட்சியாளர்கள். எனவே, கட்டவிழ்த்து விடுதலை உணர்ச்சியுடன் முன்னேறுவதற்குத் துடித்துக் கொண்டிருந்த தேசிய நலன்கள் பலாத்காரமான முறையில் அடக்கப்பட்டன. வெள்ளையரின் கொள்ளைச் சுரண்டலாலும், யு. என். பி. யின் உதவாக்கரை ஆட்சியாலும் இலங்கையில் பொருளாதார நெருக்கடிகள் தோன்றின. விலை வாசிகள் உயர்ந்தன; வேலையில்லாத திண்டாட்டம் வளர்ந்தது.

நாட்டுக்குச் சுதந்திரம் வந்த போதிலும், ஆங்கிலத்தையே ஆட்சி மொழியாக ஐ. தே. கட்சி வைத்திருந்ததால் அதன் முக்கியத்துவம் குறையவில்லை. இதே சமயத்தில் இலவசக் கல்வியும் அமுலிலிருந்தது. நாட்டில் விவசாய முன்னேற்றமும், இயந்திரத் தொழில்களுமில்லாததால் எல்லோரும் உத்தியோகத்தை விரும்பி ஆங்கிலத்தைக் கற்க ஆரம்பித்தனர். குறிப்பாகச் சிங்களவர் மத்தியில் ஏற்பட்ட விழிப்பு, இதுவரை கவனயீனமாகவிருந்த கல்வித்துறையில் கவனம் செலுத்தத் தூண்டியது. தமிழ் மக்களுடன் போட்டிபோடும் அளவுக்கு கல்வித் துறையில் முன்னேறினர். இந்தச் சூழ்நிலையில் தேசிய மொழிக் கோரிக்கைகளையும் முற்போக்கு சக்திகள் முன்னுக்குக் கொண்டு சென்றன. தேசிய மொழிகள், தங்களுக்குரிய தேசிய அந்தஸ்தை, அரசியல் அந்தஸ்தை, மீண்டும் அடைவதற்கான பாதையில் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தன.

வருடந்தோறும் 50,000 மாணவர்கள் எஸ். எஸ். ஸி. படிப்பை முடித்துக் கொண்டு கல்லூரியைவிட்டு வெளியேறினர். இவர்கள் அனைவரும் உத்தியோகதிற்காக ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்றவர்கள். ஆனால் உத்தியோகம் கிடைக்கவில்லை. இதிலிருந்து வேலையற்றோர் எண்ணிக்கை ஆண்டுதோறும் வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. வேலையில்லாத்

திண்டாட்டம் வேகமாகப் பரவிக்கொண்டு வந்தது. ஆனால், ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம், வளர்ந்துவரும் வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தை ஒழித்துக்கட்ட எந்த ஒரு உருப்படியான நடவடிக்கையையும் எடுக்க வில்லை. ஏனெனில், உத்தியோகத் துறையில் தமிழருக்கும், சிங்களவருக்கு மிடையே பலத்த போட்டி ஏற்பட்டது. இந்தப் போட்டி, ஏற்கனவே பரவிக் கொண்டிருந்த வகுப்புவாதத் தீயிற்கு, மேலும் எண்ணெயை வார்த்தது. அதுவரை ஜனநாயகப் பாதையில், தேசியப் பாதையில் முன்னேறிக்கொண்டிருந்த தேசிய மொழிக் கோரிக்கைகள், வகுப்புவாத சக்திகளால் திடீரென திசை திருப்பப்பட்டு, மொழிப் பிரச்சனையாக உருவெடுத்தது.

நாட்டில் பெருகிவரும் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம், பொருள்தார நெருக்கடி, உத்தியோகப் போட்டி முதலியவற்றைத் தீர்த்துக் கட்ட, வழி தெரியாத, வகை அறியாத யு. என். பி. அரசாங்கம், மக்களுடைய கவனம் தன் பக்கம் திரும்பாதபடி, மொழிப் பிரச்சனையின் மீது திருப்புவதற்கான வழி வகைகளைக் கையாண்டது; நடவடிக்கைகளை எடுத்தது. இதற்கிடையில் பொதுத் தேர்தலும் சமீபித்துக் கொண்டிருந்தது. மொழிப் பிரச்சனையை அடிப்படையாக வைத்துத் தேர்தலில் வெற்றி காணுவதற்கு, வகுப்புவாதக் கட்சிகள் தீவிரப்

பிரசாரத்தி லிறங்கின. சிங்கள மக்கள் மத்தியிலுள்ள வகுப்புவாதிகள், சிங்கள மொழி அரசாங்க மொழியானால், வேலையின்றித் திண்டாடும் அனைவர்க்கும் உத்தியோகம் கிடைக்குமென்றும், சிங்களம் அரசாங்க மொழியானால், தமிழ் மக்களைவிட சிங்கள மக்கள் சலபத்தில் அரசாங்க உத்தியோகத்தில் நுழைந்துவிடலாமென்றும், அரசாங்க இலாகாக்களின் சகல பகுதிகளிலுமுள்ள தமிழருடைய செல்வாக்கை விரட்டியடிக்க இதுதான் தக்க தருணம் என்றும் பிரச்சாரம் செய்யத் துவங்கினர். ஒரு வேலையுமின்றி, வாழ்க்கை வண்டியை ஓட்டுவதற்கு வழியறியாது விழித்துக் கொண்டிருந்த ஆயிரக்கணக்கான படித்த சிங்கள இளைஞர்கள் மத்தியிலும், பொது மக்கள் மத்தியிலும், இந்தத் தவருன பிரசாரம் வேர்விடத் துவங்கியது.

தீவிரமாகப் பரவிக் கொண்டிருந்த இந்தப் பிரச்சாரத்தைக் கண்டு தமிழ் மக்கள் மத்தியில் பீதி எழுந்தது. உத்தியோகத்தை நம்பி வாழும் மக்கள் தங்களுடைய எதிர்காலம் ஒரு பெரிய நெருக்கடியை நோக்கி வேகமாகச் செல்வதை உணர்ந்தனர். எனவே, “சம அந்தஸ்து” கோரிக்கையை மேலும் வலியுறுத்தத் துவங்கினர். ஆனால், தமிழ் மக்கள் மத்தியிலுள்ள வகுப்புவாத சக்திகள், தமிழ் மக்களின் நியாயமான பயத்தையும், ஜனநாயகக் கோரிக்கை

யையும் தேசியப் பாதையிலிருந்து, வகுப்பு வாதப் பாதைக்குத் திருப்பின. இதனால், இரு பகுதியிலும் துவேஷமும், பகையும் வளர்ந்து வந்தன.

இதுவரை தமிழ் மக்களுக்கு வாக்குறுதி அளித்துக் கொண்டிருந்த யு. என். பி. அரசாங்கம், நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் பொதுத் தேர்தலை உத்தேசித்துத் திட்டவட்டமான ஒரு தீர்மானத்துக்கு வரவேண்டி யிருந்தது. அரசாங்கத்திற்கு ஆங்கில மோகம் இன்னும் தணியவில்லை. சுதேச மொழிகளின் வளர்ச்சியிலும், அந்தஸ்திலும் அதற்கு அக்கறையில்லை. ஆயினும், சமீபித்துக் கொண்டிருக்கும் பொதுத் தேர்தலில் மொழிப் பிரச்சனை தான் முக்கியமாய் இருக்குமென்பதை உணர்ந்து, சிங்கள மக்களின் ஆதரவைப் பெறுவதற்காக, அவசர அவசரமாகக் களனி மாநாட்டைக் கூட்டி, “சிங்களம் மட்டும்” என்ற தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது, ஐ. தே. கட்சி.

இத் தீர்மானம், 1943-ம் ஆண்டிலிருந்து 13 வருட காலமாக தமிழ் மக்கள் மத்தியில் நிலவியிருந்த நம்பிக்கையை முற்றாகத் தகர்த்தெறிந்துவிட்டது.

“சிங்களம் மட்டும்” என்ற இயக்கம் நாட்டிலே-சிறப்பாக சிங்கள மக்கள் மத்தியில்-

வேகமாகப் பரவி வந்த போதிலும், தமிழ் மக்கள் முற்றாக நம்பிக்கையை இழந்துவிடவில்லை. ஏனெனில், 1943-ம் ஆண்டிலிருந்து, சிங்களமும் தமிழும் அரசியல் மொழியாகும் என்ற நம்பிக்கை இருந்து வந்தது.

1943-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 7-ம் தேதி, அப்போதிருந்த சட்டசபையில் (State Council) “ஆங்கிலத்திலிருந்து, சிங்களமும், தமிழும் படிப்படியாக அரசியல் மொழிகளும் மாற்றப்பட வேண்டும்” என்ற ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றியது.

ஐ. தே. கட்சி அரசாங்கப் பதவிக்கு வந்த பொழுது, பிரதம மந்திரியாயிருந்த பெரிய சேனநாயக்கா, 1949-ம் ஆண்டில் கல்வி மந்திரிக்குப் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தார்: “நமது மக்கள் ஒரு மொழியையோ, அல்லது இரண்டு, அல்லது மூன்று மொழிகளையோ படிக்க வேண்டியிருக்கும் என்று ஞாபகப்படுத்துகிறேன்”

அதன் பிறகு, அரசரி யு. என். பி. அரசாங்கத்தால் அமைக்கப்பட்ட உத்தியோக மொழிக் கமிஷன் 1951-ம் ஆண்டு, சிங்களத்தையும், தமிழையும், அரசாங்க மொழிகளாக அங்கீகரித்தது. அதைத் தொடர்ந்து, 1954-ம் ஆண்டு, ஜனவரி மாதம் 21-ந் தேதி கூடிய ஐ. தே. கட்சியின் வருடாந்திர மாநாட்டில்,

ஆசிரியர் மாநகர யாழ்ப்பாணம்
41
லக்ஷ்மி பிரிவு

105351

நாடு முழுவதும், சிங்களமும், தமிழும் அரசாங்க மொழிகளாக இருக்க வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தை அங்கீகரித்தது.

உயர்தரக் கல்விக்குரிய மொழியை ஆராய்வதற்காக 1954-ம் ஆண்டில் நிறுவப்பட்ட குழு, சிங்கள மொழியை மட்டும் அரசாங்க மொழியாகக் கொண்டு தயாரித்த அறிக்கையைப் பற்றி கவர்னர் ஜெனரல் அவர்கள் குறிப்பிடுகையில், “சிங்களமும் தமிழும் அரசாங்க மொழிகளாக யிருக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கம் (ஒத்து) ஒப்புக் கொண்ட கொள்கையை நினைவிற் கொள்ளவேண்டும்” என்று கூறினார்.

பிரதமர் கொத்தலாவலை யாழ்ப்பாணத் திற்கு விஜயம் செய்தபோது, “தமிழ்—சிங்களம் ஆகிய இரு மொழிகளும் அரசியல் மொழிகளாக இருக்கும்” என்று வாக்குறுதி கொடுத்தார்.

சமஜமாசக் கட்சியும், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும், இரு மொழிகளையும் அரசியல் மொழிகளாக்கும் கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்டு, அதற்காக உழைத்தன. இக் கொள்கையை ஆதரித்துக் கொழும்பு நகர மண்டபத்தில் கூட்டங்கள் நடத்தின. அதனால் ரத்தமும் சிந்தின.

மேற் குறிப்பிட்ட சம்பவங்களாலும், காரணங்களாலும், தமிழ் மக்கள், நம்பிக்கையை முற்றாக இழந்துவிடவில்லை. ஆனால், களனி மாநாட்டில், யு. என். பி. கட்சி நிறைவேற்றிய தீர்மானம், தமிழ் மக்களின் நம்பிக்கையை முறித்தெறிந்துவிட்டது. பலத்த ஏமாற்றத்தையும், திகிலையும் வளர்த்து விட்டது. அதுவரையில் யு. என். பி. கட்சியில் அங்கத்துவம் வகித்த தமிழ்ப் பிரமுகர்களும், மந்திரியாகவும் உதவி மந்திரியாகவும் பதவி வகித்த தமிழ் எம். பி. க்களும் பலத்த ஏமாற்றத்துடன் அரசாங்கத்திலிருந்தும், கட்சியிலிருந்தும் வெளியேறினர். மொழிப் பிரச்சனை மேலும் முற்றியது.

1956-ம் ஆண்டு ஏப்பிரலில் பொதுத் தேர்தல் நடந்தது. யு. என். பி. கட்சி மொழிப் பிரச்சனையை மட்டும் அடிப்படையாக வைத்து, அதாவது, சிங்களம் மட்டும், அரசாங்க மொழி என்ற தனது களனி மாநாட்டுத் தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் தேர்தல் அரசாங்கத்தில் சூதித்தது. அப்போதைய பிரதமராயிருந்த சர் ஜோன் கொத்தலாவலையும், அவருடைய சகாக்களும், "சிங்கள மொழியை அரசாங்க மொழியெனச் சட்டமியற்ற வேண்டுமானால், மூன்றில் இரண்டு பகுதி பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்களின் சம்மதம் வேண்டும். எனவே, ஜ. தே. கட்சியின்

தனிச் சிங்களச் சட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமானால், அக்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களைப் பெரும்பான்மையாகத் தேர்ந்தெடுங்கள். குறைந்த பட்சம் 58-60 பிரதிநிதிகளையாவது தேர்ந்தெடுங்கள் என்று பிரச்சாரம் நடத்தினர். எனினும், பொதுத் தேர்தலில் ஐ. தே. கட்சி படுதோல்வியடைய வேண்டிய தேற்பட்டது. யு.என்.பி. யின் தோல்வியும், சமஉரிமைக்காகப் போராடிய இடதுசாரிக் கட்சிகளின் வெற்றியும், மொழிப் பிரச்சனைக்கு மட்டுமல்ல; பல்வேறுபட்ட பிரச்சனைகளுக்கும் தீர்ப்பு காண இலங்கை மக்கள் விரும்புகின்றனர் என்பதை நிரூபித்தது.

எம். ஈ. பி.யின் வெற்றி இதை மேலும் ஊர்ஜிதமாக்கியது.

எம். ஈ. பி. யின் தேர்தல் அறிக்கையில், சிங்கள மொழிக்கு முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டிருந்ததோடு இலங்கையைக் குடியரசாக்குதல், அன்னியத் தளங்களை அகற்றுதல், சோஷலிஸ நாடுகளோடு தொடர்பு கொள்ளல், பஸ்களைத் தேசிய மயமாக்குதல்—இவை போன்ற பல முற்போக்கான திட்டங்களும் இடம் பெற்றிருந்தன. சிங்கள மக்கள் மத்தியில் வேரோடியிருந்த இந்த விருப்பங்கள், எம். ஈ. பி. கட்சியில் இடம் பெற்றிருக்கா விட்டால், அக்கட்சி எதிர்பாராத வெற்றியை அடைந்திருக்க முடியாது. மேலும் மொழி விஷயத்தில்

யு. என். பி. யின் தீர்மானத்தைவிட, எம். ஈ. பி. யின் தீர்மானத்தில் தமிழுக்குச் சில சலுகை யிருந்தது. அதாவது, சிங்களம் அரசாங்க மொழியாக்கப்படுமென்பதோடு, தமிழுக்கு நியாயமான அந்தஸ்து வழங்கப்படுமென்றும் எம். ஈ. பி. யின் தேர்தல் அறிக்கை கூறியது. எனவே, மொழியை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு, சிங்கள மக்கள் தீர்ப்பளித்திருந்தால், யு. என். பி. தான் வெற்றிபெற்றிருக்க வேண்டும். எனவே, தேர்தலின் முடிவு, மொழிப்பிரச்சனையை மட்டுமல்ல; பலதேசிய பிரச்சனைகளையும், முற்போக்கான திட்டங்களையும் உள்ளடக்கி யிருந்தது என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

எம்.ஈ.பி. அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்ததும், சிங்கள வகுப்பு வாதிகளான மேத்தானந்தா, ஜயகுரியாக்கள் போன்றவர்களால், மேலும் மொழிவெறி என்ற விஷம் ஏறத் துவங்கியது. எம். ஈ. பி. அரசாங்கம் அவசர அவசரமாக, தனிச் சிங்களச் சட்டத்தைப் பாராளுமன்றத்தில் கொண்டு வந்தது. சிங்கள வகுப்புவாதிகளால் பயமுறுத்தப்பட்ட அரசாங்கம், தனது தேர்தல் அறிக்கையில் சேர்த்திருந்த தமிழுக்கு நியாயமான அந்தஸ்து என்ற உறுதிமொழியையும் கைவிட்டுவிட்டு, தனிச் சிங்களச் சட்டத்தை நிறைவேற்றியது. இதன்மூலமாக தமிழ் மக்களின் மொழியுரிமையை—ஜன

நாயக உரிமையை—அங்கீகரிக்க மறுத்து விட்டது!

இந்த “சிங்களம் மட்டும்” மசோதா பாராளுமன்றத்தில் விவாதத்திற்கு வந்த போது இலங்கையின் பாராளுமன்றச் சரித்திரத்தில் வேறு எந்த மசோதாவுக்கும் ஏற்படாத எதிர்ப்பு இம்மசோதாவுக்கு ஏற்பட்டது. இடதுசாரி கட்சிகளிலுள்ள சிங்களப் பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்களுட்பட, சகல பாராளுமன்றத் தமிழ் பிரதிநிதிகளும் இம்மசோதாவை வன்மையாகக் கண்டித்தனர். எதிர்த்துவாக்களித்தனர். தமிழ் மக்கள் மத்தியில் பெரும் கொதிப்பு ஏற்பட்டது. கண்டன அலைகள் எம்.ஈ.பி. அரசாங்கத்தைச் சூழ்ந்தன. குழப்பங்களும், கலவரங்களும் நடந்தன. இந்த மசோதாவினால் மொழிப் பிரச்சனை மேலும் மேலும் முற்றி வெடித்து நாட்டை இருமுகங்களாகப் பிரித்து விட்டது.

மொழிப் பிரச்சனை சம்பந்தமான வரலாற்றின் சுருக்கம் இதுதான்.

தனிச் சிங்களச் சட்டமும்,
சம அந்தஸ்தும்

மொழிப் பிரச்சனை தோன்றியதிலிருந்து, இந்நாட்டின் அரசியல் கட்சிகளும், தலைவர்களும், அறிஞர்களும், பிரமுகர்களும், பலதரப்பட்ட அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவித்துக்

கொண்டு வந்தனர். இப்போதும், பேசியும் எழுதியும் வருகின்றனர். இந்த அபிப்பிராயங்களில் முக்கியமானவை மூன்று. இவற்றைச் சுருக்கமாகப் பார்ப்போம்.

முதலாவது அபிப்பிராயம், ஆங்கிலமே தொடர்ந்து அரசாங்க மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்பது. இந்த அபிப்பிராயத்திற்கு அதிகம் செல்வாக்கில்லை; இதை ஏற்றுக் கொள்ளவும் முடியாது. ஒரு சுதந்திர நாடு, அந்நிய மொழியைத் தனது அரசியல் மொழியாக ஏற்றுக் கொண்டால், அந்நாட்டின் ஆதிபத்திய அந்தஸ்துக்குக் கேடு உண்டாகும். தேசிய கௌரவமும், தன் மானமும் அழிந்து போகும். மேலும், தேசிய மொழிகளுக்குரிய இயற்கையான அந்தஸ்து தேய்ந்து போய் விடுவதன்றி, அம்மொழிக்குரிய மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகளும், சுயாதீன உரிமைகளும் நசுக்கப்பட்டு விடும். சுருங்கச் சொன்னால், அரசியல் ரீதியிலும் சரி, தேசிய ரீதியிலும் சரி, ஆங்கிலத்தை அரசியல் மொழியாக கற்றுக் கொள்ளக் கூடாது; ஏற்றுக் கொள்ளவும் முடியாது.

இரண்டாவது அபிப்பிராயம் சிங்களம் மட்டும் அரசாங்க மொழி யென்பது. சிங்களம் இந்நாட்டின் பெரும்பான்மை மக்களுடைய மொழி. எனவே, அம் மொழிதான் அரசாங்க மொழியாக வேண்டும். தவிரவும்,

தமிழ் மொழியும் அரசாங்க மொழியாக இருக்க வேண்டிய அவசியமுமில்லை. இலங்கை ஒரு சிறிய நாடாகையால், இது சாத்தியமில்லை என்று விவாதிக்கின்றனர்.

சிங்களம் இந் நாட்டின் தேசீய மொழிகளில் ஒன்று. இந் நாட்டின் பெரும்பான்மை மக்கள் பேசும் மொழியுமாகும். எனவே, இதுவரை ஆங்கில மொழியினால் பின் தள்ளப்பட்டு, தேசீய அந்தஸ்தை இழந்து, வளர்ச்சியடைய முடியாது தேங்கியிருந்த சிங்களம் அடிமைத் தழையை அறுத்தெறிந்து விட்டு, மீண்டும் தேசீய அந்தஸ்தைப் பெற்று அரியாசனம் ஏறியதைக் குறித்து மகிழ்ச்சியடைய வேண்டும். தேசாபிமானம் மிக்கவர்கள் மகிழ்ச்சியடையவும் செய்கிறார்கள். இம் மொழியின் அரசியல் அந்தஸ்தைப் பற்றி இந் நாட்டு மக்கள் மத்தியில் கருத்து வேறுபாடு இல்லை; இருக்கவும் முடியாது. சிறப்பாகத் தமிழ் மக்கள்கூட இதை ஆட்குடிபிக்கவில்லை. ஆனால், சிங்களம், மட்டுமல்ல; தமிழும் அரசியல் மொழியாக வேண்டுமென்பதுதான் தமிழ் மக்களின் கோரிக்கையாகும். இதில்தான் பிரச்சனை தோன்றுகிறது.

முன்னூவது அபிப்பிராயம் 'சம அந்தஸ்து' அளிக்கப்பட வேண்டுமென்பது.

ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியின்கீழ் தமிழும், சிங்களமும் அடிமையாயிருந்தது உண்மை. ஆனால், இன்று நாடு சுதந்திரம் அடைந்து விட்டது. இந்தச் சுதந்திரம் சிங்களவர்க்கு மட்டும் உரியதல்ல. தமிழ் மக்களுட்பட, இதர சிறுபான்மை மக்களுக்கும் உரியது. எனவே, சிறுபான்மை மக்களின் மொழியான தமிழும் சிங்களத்துடன் அரசாங்க பாஷையாக வேண்டுமென்பது இக்கட்சியின் விவாதம். ஆனால், “தமிழ் மொழிக்குரிய நியாயமான அந்தஸ்து” என்ற சொற்றொடருக்கு, ஈ.எம்.ஈ.பி. கட்சியின் தேர்தல் அறிக்கையில் எப்படி விளக்கம் கொடுக்கப்படவில்லையோ, அதேபோல, “சம அந்தஸ்து” என்பதற்கும் விளக்கம் கொடுக்கப்படவில்லை. பல அரசியல் கட்சிகளும், அறிஞர்களும் பலதரப்பட்ட அபிப்பிராயங்களைக் கூறுகிறார்களே தவிர, திட்டவாட்டமாக—ஒரே விதமான—விளக்கம் இதுவரை கொடுக்கப்படவில்லை. ஆயினும், தமிழ் மொழிக்குரிய அந்தஸ்து வழங்கப்பட வேண்டுமென்பது அர்த்த புஷ்டியானது, ஜனநாயகத் தன்மை வாய்ந்தது என்பதை எவரும் மறுக்கமுடியாது.

இந்நாட்டின் இருபெரும் மொழிகளில் தமிழ்மொழியும் ஒன்று. நாட்டின் முழுச் சனத்தொகையின் அடிப்படையில், சிறுபான்மை, மக்கள்தான் தமிழ்பேசுகிறார்களென்ற காரணத்தால், தமிழ் மொழிக் குரிய

தேசிய அந்தஸ்து குறைந்து விடவில்லை; குறைத்து விடவும் முடியாது. இந்நாட்டிலுள்ள தமிழ் மக்கள் என்றும் இலங்கையராகவே இருந்து வருகின்றனர்; இருந்தும் வருவர். எனவே, இந்நாட்டின் பிரஜைகளென்ற முறையில் தமிழ் மக்களின் மொழியும் தேசிய அந்தஸ்தை அடைந்திருக்கிறது. அதன்படி, தமிழுக்குரிய இடம் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால், தமிழை ஒதுக்குவதன் மூலமாக, தமிழ் மக்களின் தேசிய அந்தஸ்து மறுக்கப்படுகிறது. வேறொரு முறையில் சொன்னால், தமிழ் மக்களின் குடியரிமை—அதாவது பிரஜாதிபத்தியம் மறுக்கப்படுகிறது. ஒரு நாட்டின் தேசிய இனத்தை இவ்வாறு அவமதிப்பது, பிரஜைகளாகக் கருதாமல் ஒதுக்குவது ஜனநாயக அரசியலுக்கே புறம்பானது! இந்த நாகரீக உலகத்துக்கே, மனித உரிமைகள் சாசனம் செய்யப்பட்ட இன்றைய நூற்றாண்டுக்கே புறம்பானது! ஒரு சுதந்திர ஜனநாயக நாட்டில், சிறுபான்மை மக்களின் மொழியரிமை மறுக்கப்படுவது, ஜனநாயக அரசியலின் அமைப்புக்கே—அதன் அஸ்திவாரத்துக்கே வெடி வைப்பதாகும். எனவே இப்போதைய அரசாங்கம், ஒரு ஜனநாயக அரசாங்கம் என்பது உண்மையானால், தமிழ் மக்களின் மொழியரிமையை அங்கீகரிப்பதன்

மூலமாக ஜனநாயக அரசியலைக் காப்பாற்றக் கடமைப் பட்டிருக்கிறது.

இரண்டாவதாக, சிறுபான்மை மக்களின் மொழி என்பதற்காக அவர்களுடைய மொழிக்குத் தேசிய அந்தஸ்தை அளிக்க மறுப்பது சிறுபான்மை மக்களால் வளர்க்கப்பட்ட தேசிய பாரம்பரியத்திற்கும், தேசிய கலாச்சாரங்களுக்கும் குழி வெட்டுவதாகும். இதனால், தலைமுறை தலைமுறையாக வளர்ந்து வந்த சிறுபான்மை மக்களின் சென்ற கால வாழ்க்கையின் நலன்கள் மறுக்கப்படுகின்றன. நிகழ் காலத்தின் நலன்களும், வருங் காலத்தின் நலன்களும் மறுக்கப்படுகின்றன. இதனால் இந் நாட்டின் முழு ஜனநாயகமும் சேதப்பட்டு விடும். நாட்டின் சரித்திரம் பின்னுக்கு இழுத்துச் செல்லப்படும். புதிய கனவுகளும், இலட்சியங்களும் சின்னாபின்னப்பட்டு விடும். எனவே இதை யெல்லாம் தடுக்க வேண்டுமாயின், தமிழ் மக்களின் தேசிய அந்தஸ்தை அங்கீகரிக்க வேண்டும். அதன் மூலமாக சிறுபான்மை மக்கள் வளர்த்தெடுத்த தேசிய பாரம்பரியத்தையும், கலாச்சாரங்களையும், அவர்களுடைய சென்ற கால - நிகழ்கால - வருங்கால நலன்களையும் காப்பாற்ற வேண்டும். தமிழ் மொழியை அங்கீகரிப்பதன் மூலமாகத் தான் இவற்றை உறுதிப்படுத்த முடியும்.

ஒரு ஜனநாயக அரசாங்கத்தின் கடமை, இதை உத்திரவாதப் படுத்துவதுதான்.

மூன்றாவதாக, தமிழ் மொழி ஒதுக்கப் படுவதன் மூலமாக தேசிய ஒற்றுமை குலைக்கப்படுகிறது; பகைக்கும், பிளவுக்கும் அடி கோலப் படுகிறது; தேசிய சமாதானம் தகர்க்கப்படுகிறது.

“தேசிய சமாதான மென்பது முன்பின் முரணில்லாத ஜனநாயகத் தன்மை கொண்ட நாடுகளில்தான் கைகூடி யிருக்கிறது”
—லெனின்.

முன்பின் முரணில்லாத ஜனநாயக மென்றால் என்ன? ஒரு நாட்டின் சகல பிரஜைகளுக்கும், அவர்களுடைய அடிப்படை உரிமைகளை ஏற்ற தாழ்வின்றி வழங்குவதோடு, அவற்றை உத்திரவாதப் படுத்துவதுமாகும்.

ஒரு பிரஜையின் அடிப்படை உரிமைகளில் மொழி யுரிமையும் ஒன்று. இந்த மொழி யுரிமை மறுக்கப்படுவதன் மூலமாக ஜனநாயகம் முன்னுக்குப் பின் முரணாக இயங்குகிற தென்று பொருள். முன்னுக்குப் பின் முரணில்லாத ஜனநாயகத்தை நிலவச் செய்ய வேண்டுமானால், பிரஜையின் அடிப்படை உரிமைகளி லொன்றான மொழி

யுரிமையையும் அங்கீகரிப்பது தான் அதற்குரிய வழி. அதன் மூலமாகத்தான் தேசிய ஒற்றுமையையும், சமாதானத்தையும் காப்பாற்றி, உறுதியோடு வளர்க்க முடியும். இவ்வாறு வளர்க்க வேண்டியது ஒரு ஜனநாயக அரசாங்கத்தின் கடமையாகும்.

ஆனால், தனிச் சிங்கள சட்டத்தை நிறைவேற்றியவர்கள் ஒரே மொழியின் மூலமாகத்தான் தேசிய ஒற்றுமையைக் கட்டி வளர்க்க முடியுமென்று விசித்திரமான வாதத்தைப் புரிகின்றனர். தங்களுடைய அரசியல் சூன்யமான விவாதத்திற்கு இங்கிலாந்தை உதாரணத்துக்கு எடுத்துக் காட்டி, அங்கு ஸ்கொட்ச், வேல்ஸ், ஐரிஸ் மொழிகள் இருந்தாலும் ஆங்கிலம் தான் அரசாங்க மொழி யென்றும், அதனால், ஆங்கில நாட்டின் ஐக்கியம் காக்கப்பட்டதென்றும் கூறுகிறார்கள்.

ஆனால், ஆங்கில நாட்டில் ஆங்கிலம் மட்டும் தேசிய மொழியாகிய காலத்தையும், அப்போதிருந்த ஜனநாயகமற்ற தன்மையையும் இவர்கள் மறந்து விடுகின்றனர். அக்காலத்தில் நிலப்பிரபுத்துவ எண்ணங்களும், ஜனநாயகத்திற்கு விரோதமான எண்ணங்களும் ஆங்கில சமுதாயத்தில் ஆட்சியிலிருந்த காலம், அறியாமையும்

அனாச்சாரமும், அநியாயங்களும் பெருகியிருந்த காலம். மனித உரிமைகள் நசுக்கப்பட்ட காலம். முற்போக்கான எண்ணங்கள் முளைவிடாத காலம். ஒரு சிறு களவுக்காக மனிதனை தூக்குக் கயிற்றில் ஊஞ்சலாடச் செய்த காலம். நீதிபதியின் கருத்துக்கு மாறாக அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்த ஜூரிகள், நீதிபதியின் அபிப்பிராயத்தை அங்கீகரிக்கும்வரை ஒரு அறையிலே அடைத்து வைத்து உணவும், தண்ணீரும் கொடாது சாகடித்த மிருகத்தனமான, காட்டுமிராண்டித்தனமான காலம் அது! அந்தக் காலத்தில், வேல்ஸ், கொட்ச், ஐரிஸ் மொழிகள் ஆங்கிலத்தால் நசுக்கப்பட்டதில் ஆச்சரியமில்லை. ஆனால் அம் மொழிகளின் இன்றைய நிலைமை என்ன? அவை செத்துவிடவில்லை. இன்று சக்தி பெற்று விளங்குகின்றன, இம் மூன்று நாடுகளின் தேசிய ஐக்கியத்தையும், தேசிய இயக்கத்தையும் வளர்த்தெடுப்பதில் செயலாற்றுகின்றன. எனவே, ஒரே மொழிக் கொள்கையின் மூலமாக பழைய நூற்றாண்டுகளுக்கு இலங்கையை அழைத்துச் செல்ல தனிச் சிங்கள வாதிகள் முயல்கிறார்கள் போலும்! இதுமட்டுமல்ல; ஒரே மொழிக் கொள்கை தான் தேசிய ஒற்றுமைக்கு வழி அமைக்கும் என்ற விவாதத்தைத் தவிடு பொடியாக்கி, ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மொழிகளுள்ள நாடு

களில், எல்லா மொழிகளுக்கும் உத்தியோக அந்தஸ்து வழங்குவதன் மூலமாகத்தான் தேசிய ஒற்றுமையைக் கட்டிக் காக்க முடியும் என்பதை சமீபத்தில் சுதந்திரம் பெற்ற ஆங்கில நாடுகள் நிரூபித்திருக்கின்றன. உதாரணமாக, இந்தியா, பாக்கிஸ்தான், மலாயா, இந்தோனேஷியா, தென்-ஆப்ரிக்கா முதலிய நாடுகளைக் குறிப்பிடலாம்.

இந்த நூற்றாண்டில், நிலப்பிரபுத்துவ—முதலாளித்துவச் சுரண்டல்களை யெல்லாம் ஒழித்துக் கட்டிவிட்டு, பழைய மக்கிப்போன சமுதாய அமைப்பை யெல்லாம் தகர்த்தெறிந்துவிட்டு, புதுமையான ஜனநாயக—சோஸலிஸ சமுதாயங்களைச் சிருஷ்டித்திருக்கும் சோவியத்ருஷ்யா, மக்கள் சீனா, செக்கோஸ்லோவாகியா, யூகோஸ்லேவியா முதலிய நாடுகளில் என்ன பார்க்கிறோம்? அங்குள்ள தேசிய இனங்களுக்கு சம உரிமை வழங்கப் பட்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். தேசிய மொழிகளுக்கு உத்தியோக அந்தஸ்து அளிக்கப் பட்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இதனால், பல்வேறுபட்ட தேசிய இனங்களின் ஒற்றுமை வளர்ந்திருப்பதையும், அதன்மூலமாக, முழுத்தேசிய ஐக்கியமும், உறுக்குப்போன்று உறுதியுடன் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். எனவே, “ஒரே மொழியின்

மூலமாக ஒற்றுமை” என்ற வாதம் அர்த்தமற்றது.

இன்றைய அரசாங்கம் இதை யெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்க்காமல் தனிச் சிங்கள சட்டத்தை நிறைவேற்றி விட்டது.

இந்த நூற்றாண்டில் சுதந்திரம் பெற்ற நாடுகள், நாகரிக நாடுகள் செய்யத் துணியாத ஒரு சட்டத்தை— ஜனநாயக விரோதமான சட்டத்தை நிறைவேற்றி யிருக்கிறது; இலங்கை அரசாங்கம். இதில் விந்தை என்னவென்றால், ஜனநாயகத்தின் பேரிலேயே இந்த அநீதியான சட்டம் நிறைவேற்றப் பட்டிருப்பதுதான்! பெரும்பான்மை என்ற எண்ணிக்கை ஒன்றுதான் ஜனநாயகத்தை நிர்ணயிக்கும் இலக்கணம் என்று கருதி விட்டனர்! ‘பெரும்பான்மை’ என்ற சொற் றொடருக்குள் ஜனநாயகத்தைப் புதைத்துவிடப் பார்க்கிறார்கள்!

ஜனநாயகமென்றால் பெரும்பான்மை மட்டுமல்ல; அதில் பல்வேறு மனித உரிமைகளும், பிரஜைகளின் அடிப்படை உரிமைகளும் அடங்கி யிருக்கின்றன. இது மேலே ஓரளவுக்கு விளக்கப் பட்டிருக்கிறது. எனவே, ‘பெரும்பான்மை மக்களின் மொழி’ என்ற காரணத்தைக் கொண்டு, தனிச் சிங்களச்

சட்டத்தை நிறைவேற்றுவதன் மூலமாக, ஜனநாயகத்தின் அடிப்படை அம்சங்களில் ஒன்றான, அரசாங்க நடவடிக்கைகளைத் தங்கள் சொந்த மொழியில் நடத்த ஒரு பகுதி மக்களுக்குள்ள உரிமையை இன்றைய ஆட்சியாளர் மறுத்து விட்டனர்! ஜனநாயக அஸ்திவாரத்தின் மேல் கொடுக்கப்பட்ட இத் தாக்குதல் நாளை மதத்தையும், இனத்தையும் தாக்கி, மனித உரிமைகளுக்கே ஆபத்தை விளைவிக்கவும் கூடும் என்று சிறுபான்மை மக்கள் எண்ணினால், அதில் தவறிருக்க முடியுமா?

ஒரு மொழியின் மேல் மற்றொரு மொழியைப் பலாத்காரத்தின் மூலமாகத் திணிக்க முயற்சிக்கும் பல சம்பவங்கள் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்திருப்பதைச் சரித்திரங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. உதாரணமாக, 19-ம் நூற்றாண்டில் போலீஸ் மொழிக்கு மாறாக பிஸ்மார்க் என்பவன் எடுத்த முயற்சிகளைக் குறிப்பிடலாம். பழைய ருஷ்யாவில் கொடுங்கோல் ஆட்சி புரிந்த ஜார் மன்னர் எடுத்த முயற்சிகளைக் குறிப்பிடலாம். இன்று, இவர்களெல்லாம் எங்கே? இவர்களுடைய முயற்சிகளெல்லாம் என்ன வாயின? தூள தூளாகி நொறுங்கி, இருந்த இடம் தெரியாமல் அழிந்து மறைந்து விட்டன! இலங்கை அரசாங்கமும், பிஸ்

மார்க் சென்ற பாதையில் ஜார் சென்ற பாதையில் செல்லக்கூடாது என்பதுதான் எமது விருப்பமாகும்!

தனிச் சிங்கள மசோதா பாராளுமன்றத்தில் விவாதத்திற்கு வந்தபோது, பருத்தித் துறைப் பிரதிநிதி பேராசிரியர் பி. கந்தையா அவர்கள் ஆற்றிய சரித்திரப் பிரசித்திப் பெற்ற சொற்பொழிவின் ஒரு பகுதியை இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஏனெனில், அவர் ஒரு வகுப்புவாதியல்ல. இனக் குரோதம் கொண்டவருமல்ல. இந்நாட்டின் ஒற்றுமையை, இரு இன மக்களின் ஐக்கியத்தை விரும்புகிறவர். எனவே, அவருடைய பேச்சின் ஒரு பகுதியை குறிப்பிடுவது சிந்தனைக்கும் சந்தர்ப்பத்திற்கும் பொருத்தமானது. அவர் பின் வருமாறு கூறினார்.

“சமீபத்திய சரித்திரத்தை நாம் பார்ப்போம். ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியின் கீழ் கடந்த ஒரு நூற்றாண்டு காலமாக சிங்களமும், தமிழும் சம அந்தஸ்துடன் வாழ்ந்தன. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் முதலில் ஆங்கில ஆட்சிக்கு எதிராக கலகம் செய்த சகோதரர்களாகவும், பின் அன்னிய ஆட்சிக்கு இரையாக்கப் பட்டவர்களாகவும், இந்த நூற்றாண்டில் சுயாதீனத்திற்காகப் போராடிய தேசாபிமானிகளாகவும் சிங்களவர்களும், தமிழ்

ழர்களும் சம இடமே பெற்றிருந்தனர். அவர்களின் மொழிகளும் கூட சமநிலையே பெற்றிருந்தன. தமிழர் மீது சிங்களத்தைத் திணிப்பது என்ற பிரச்சனை என்றுமே இருந்த தில்லை. இலங்கை தேசிய காங்கிரஸின் காலத் தில் மொழி ஒதுக்கல் பிரச்சனை ஒரு தடவை கூட எழவில்லை.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் 150 வருட காலத் தில் இலங்கையர் சமூகம் என்ற பொதுக் கண்ணோட்டம் உரமிட்டு வளர்க்கப்பட்டு வந்தது. இலங்கை தேசிய காங்கிரஸின் தோற்றத்தோடு அதன் காலத்தில் ஒரு ஐக்கிய இலங்கைச் சமூகத்தைக் கட்டும் மகத்தான கைங்கரியம் நிறைவேற்றப்பட்ட தென்றே கருதப்பட்டது. இன்பகரமான எதிர் காலத்திற்குத் தலைதூக்க, நாட்டிலுள்ள இரு தேசிய இனங்களும் சங்கமமான ஒரு பொது தேசிய உணர்ச்சி பொலிந்து வீட்டதென்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இதுவு மல்லாமல் 1930-ம் வருடத்திய சமாசமாஜக் கட்சியும், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் ஐக்கிய இலங்கையர் என்ற உன்னதமான லட்சியத் திற்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட அரசியல் ஸ்தா பனங்களாயின.

“1954ல் சிங்களத்தையும், தமிழையும் அரசு கரும மொழியாக்குவது என்று தீர்

மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இத்தீர்மானம் இலங்கையின் புனிதமான இலங்கைத் தேசியத்தைப் பிரதிபலித்தது. இந்த முடிவை அன்று சிங்களமக்களும், அவர்களது தலைவர்களும் சுயாதீனமாகவும், ஏகோபித்தும் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். இதற்காகத் தமிழர்கள் போராட வேண்டி யிருக்கவில்லை. ஏனென்றால் அன்று தேசிய இயக்கம் வெவ்வேறு தேசிய இனங்களை இலங்கையர் சமூக மென்ற போதத்தில் உருக்கேற்றி புடம் போட்டு எடுத்திருந்ததின் இயல்பான முடிவே இது. இந்த ஒரே இலங்கையர் சமூகம் என்ற போதம், ஒரு இனம் மற்ற இனத்தின் ஜனநாயகபூர்வமான சகல உரிமைகளை கௌரவித்துப் பேணியதன் மூலம் ஏற்பட்டது.

சம அந்தஸ்தை அங்கீகரித்த இந்த நிலை மீண்டும் உத்தியோகப் பூர்வமாகவே ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்டது. 1959 வரை இது மாறவில்லை. தமது மொழிக்கு ஆபத்தேற்படக் கூடும் என்று இதுவரை தமிழ் மக்கள் கனவிலும் எண்ணவில்லை. கடந்த நவம்பர் வரை இருந்த நிலை இதுதான். ஆனால், திடீரென்று தமிழ் மக்கள் வைத்திருந்த நம்பிக்கை நாசமாயிற்று.

“கடந்த அரை நூற்றாண்டாகத் தமிழ் மக்களுக்குச் சிங்களத் தலைவர்கள் கொடுத்த சகல வாக்குறுதிகளையும் இந்த மசோதா உடைத்துச் சுக்கு நூருக்குகிறது என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். இந்தப் பரம்பரையின் சிங்களத் தலைவர்களின் சொல் மீதும், செயல் மீதும் தமிழ் மக்கள் வைத்திருந்த விஸ்வாசம் தகர்க்கப்பட்டு விட்டது. இந்த மசோதா மூலம் இன்றையச் சிங்களத் தலைவர்கள் நம் நாட்டின் சரித்திரத்தின் ஓட்டத்தையே பின்னோக்கித் திருப்ப முயலுகிறார்கள். சென்ற ஒன்றரை நூற்றாண்டுகளாக ஒரே தேசிய சமூகத்தை நோக்கி உறுதியாக முன்னேறிக் கொண்டிருந்தோம். எமது இரு மொழிகளுக்கு மிடையில் ஐக்கியத்தை உரம் பாய்ச்சி வளர்த்திருந்தோம். ஒரு இலங்கையர் சமூகத்தைக் கட்டி விட்டோம் என்று நம்பி யிருந்தோம். இரு மொழிகளை நாங்கள் பேசிய போதிலும் எமக்குப் பொதுவான ஒரு தேசிய இலக்கு இருக்கிறதென்று நாங்கள் நம்பினோம். இரு மொழி சமூகத்தைக் கட்டுவது கடினம். ஆனால் கட்டியபின் அதன் துவஜத்தை உயர்த்துவது கம்பீரமானது. இது ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஒரு யாதார்த்தம் என்று எண்ணினோம். அதன் அடிப்படையில் அரசியல் ஜனநாயகத்தையும் பொருளாதார சோஸலிஸ

தார்ப்பரியத்தையும் கட்டி வளர்க்க முயன்றோம்.

“திடீரென எமது மக்களின் முன்னேற்றம் தடுக்கப்பட்டு விட்டது. எமது பிரயாணத்தின் திக்கு மாறி விட்டது. முற்போக்கின் சக்திகள் மிலேச்ச சகாப்தத்தின் தேர்ச்சில்லில் கட்டப்பட்டு கிடக்கின்றன. தேசியத்திற்குப் பதிலாக இந்த மசோதாவின் மூலம் வகுப்புவாதத்திற்கு பேயுரு கொடுக்கப்படுகிறது. தேசிய ஒற்றுமைக்குப் பதிலாக இந்த மசோதா நாட்டைப் பிரிக்கவும் பிரிவினை சக்திகளுக்குத் துயமிடுகிறது, அடிமைச் சமூகப் பொருளாதாரத்திற்கு உயிரூட்டுகிறது. சகிப்புத் தன்மையும், வகுப்புவாதகுரோதமும், பேய்க் கூத்தாடும் ஒரு சட்டத்தின் மூலம் எமது தேசிய பாரம்பரியத்தின் சகல நன்மைகளையும் அழித்தொழிக்க முயற்சிக்கப்படுகிறது. இந்த நீசத்தனத்தின் விளைவாக ஏற்படும் பலரபலன்களுக்கு இந்த அரசாங்கமே பொறுப்பாளியாகி விட்ட தென்பதை நான் பகிரங்கமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.”

பேராசிரியர் கந்தையாவின் சூடான சொற்பொழிவின்படி தனிச் சிங்களச் சட்டம் நிறைவேறி விட்ட பிறகு நாட்டில் நிலவும் நெருக்கடியை எல்லோரும் அறிவார்கள்.

தனிச் சிங்களச் சட்டம் நிறைவேறியதும், அதை ஒட்டி அரசாங்கம் எடுத்து வரும் நடவடிக்கைகளும், தமிழ் மக்கள் மத்தியில் பெரும் கிளர்ச்சியையும், கொதிப்பையும் சிருஷ்டித்திருக்கின்றன. 'அவர்களுடைய நியாயமான இந்த உணர்ச்சி வகுப்புவாதப் பாதைக்குத் திருப்பப்பட்டு நாட்டின் ஐக்கியத்திற்கு வெடி வைக்கும் அளவுக்கு வந்திருக்கிறது. எனவே, இன்றுள்ள சூழ்நிலையில், இரு பகுதிகளிலும் பரவிக் கொண்டிருக்கும் வகுப்புவாதத் தீயை அணைத்து, இரு இன மக்களின் ஒற்றுமைக்கு வழிசமைக்க என்ன வழி?

எந்தப் பாதை ?

சரித்திரத்தைக் 'கொஞ்சம் ஞாபகப்படுத்திப் பார்த்தால், மொழிப் பிரச்சனை இந்நாட்டில் மட்டுமல்ல; பல நாடுகளிலும் இருந்து வந்திருக்கிற தென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். நமது இலங்கையைப் போன்று சமீபத்தில் சுதந்திர மடைந்த அண்டை நாடான இந்தியாவிலும் கூட இத் தகராறு இருந்தது.

இந்திய நாட்டின் அரசியல், பொருளாதார, சமூகக் கலாச்சார வாழ்வைக் குலைத்து அவற்றை வளர முடியாமல், தடுத்துக் கொண்டிருந்த அன்னிய ஆட்சி, விடை

பெற்று வெளியேறியதும், தேங்கியிருந்த தங்கள் வாழ்வு சகல துறைகளிலும் வளம் பெற்று முன்னேற வேண்டுமென்ற ஆசையும், ஆர்வமும் இந்திய மக்கள் மத்தியில் சுடர் விட்டுப் பரவியது. இந்த முன்னேற்றத்தில் தத்தம் தாய் மொழிகள் வளர்க்கப்பட்டு, அவைகளுக்குரிய ஸ்தானங்களில் அமர்த்தப்பட வேண்டுமென்கிற கோரிக்கையும் எழுந்தது. ஆனால், இந்த ஆசையையும், ஆர்வத்தையும் பயன்படுத்திக் கொண்டு, பல சக்திகள், பல்வேறு பிரச்சனைகளை எழுப்பி, மக்கள் மத்தியில் மனக்கசப்பையும், சந்தேகந் னையும் உண்டாக்கி, மொழிப் பிரச்சனையைப் பெரிதாக்கின. எனினும் இது தீர்க்க முடியாத பிரச்சனையாக இருக்கவில்லை. இந்தியாவிலுள்ள எல்லா மொழியினரின் நலன்களையும், இதே சமயத்தில், இந்தியாவின் முழு நலன்களையும், ஒருமைப் பாட்டையும், ஐக்கியத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு பிரச்சனை அணுகப்பட்டதால் நல்லதோர் முறையிலே தீர்வு காண முடிந்தது. அதுதான் பிரிந்து போகாத மொழிவழி ராஜ்யங்களின் அமைப்பு!

நம் நாட்டிலும் இப் பிரச்சனையின் ஆரம்ப வடிவம் வரவேற்கத் தக்கதாயும், நியாயமானதாய் மிருந்தது. நாடு சுதந்திரம் எய்திய பின் தத்தம் தாய் மொழிகள்

சகல துறைகளிலும் வளம் பெற்று முன்னேற வேண்டும், அவைகளுக்குரிய இடத்தில் அமர்த்தப்பட வேண்டுமென்ற ஆர்வம்-ஆசை எழுந்தது. இதை வரவேற்று வளர்க்க வேண்டியு மிருந்தது. பிரச்சனையின் ஆரம்ப வடிவம் இது தான். ஆனால் இந்தியாவில் ஏற்பட்டுள்ளது போல பல சக்திகள் பல்வேறு பிரச்சனைகளைக் கிளப்பி, இரு இன மக்கள் மத்தியிலும் கசப்பையும், சந்தேகத்தையும், பகையையும் சிருஷ்டித்து மொழிப் பிரச்சனையைப் பெரிதாக்கி விட்டன. ஆரம்பத்திலிருந்த அழகான வடிவம், இன்று அலங்கோல மாக்கப்பட்டு, கோர உருவாக மாறியுள்ளது. ஆயினும், காலம் தாழ்ந்து விடவில்லை. முழு இலங்கையின் முன்னேற்றத்தையும், இரு இன மக்களின் நலன்களையும், நாட்டின் ஒற்றுமையையும் அடிப்படையாகக் வைத்து. இரு தரப்பாரும் இப்பிரச்சனையை அணுகினால், நிச்சயம் சுமுகமான ஒரு தீர்வு காண முடியும். இதற்கான பாதை உடனடியாகத் திறக்கப்பட வேண்டும்.

இன்று சிங்கள மொழியைப் பற்றித் தகராறில்லை. தமிழ் மொழியைப் பற்றித் தான் தகராறு. அதற்குரிய அந்தஸ்து வழங்கப்படுவதைப் பற்றித்தான் பிரச்சனை. ஆகவே இரு தரப்பாரும், இப்பிரச்சனையை அணுகும் கண்ணோட்டத்தைப் பொறுத்துத்

தான், இப் பிரச்னை எவ்வாறு தீர்க்கப்படும் என்பதும் முடிவாகும்.

நம் நாட்டில் 150 வருடங்களாக இருந்த அன்னிய ஆட்சியாலும், அதன் பின் பத்து வருடகாலமாக இருந்த யு. என். பி. ஆட்சியாலும், தேங்கிக்கிடந்த பொருளாதாரமும், வறட்சியுற்றிருந்த தொழில் நிலைமையும் பல் வேறுபட்ட தேசியப் பிரச்னைகள் தோன்றுவதற்கு காரணமாயிருந்தன. இவ்வாறான தேசியப் பிரச்னைகளில் மொழிப் பிரச்னையும் ஒன்று. ஆரம்ப வடிவத்தில் வரவேற்கத்தக்க தாயிருந்த தேசிய மொழி ஆர்வம், பின்னாலுள்ள பொருளாதாரக் காரணங்களால் முன் தள்ளப்பட்டு பெரிய சோதனை யாக்கிவிட்டது! எனவே, இது ஒரு தேசியப் பிரச்னையாகும். மேலும், ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மொழிகள் ஒரு நாட்டின் அரசியல் மொழியாக வேண்டுமென்கிறபோது, அது முழு நாட்டையும் சம்பந்தப்படுத்துவதால், மொழிப் பிரச்னை முழுக்க முழுக்க தேசிய வடிவம் பெறுகிறது. எனவே, மொழிப் பிரச்னையைத் தேசியக் கண்ணோட்டத்தோடு அணுக வேண்டும். ஆனால், இரு தரப்பிலுமுள்ள வகுப்புவாதிகள் இதை வகுப்புவாதப் பிரச்னையாக்கி, வகுப்பு வாதக் கண்ணோட்டத்திலேயே தீர்வு காண முயல்கிறார்கள். இதனால் நெருக்கடி மேலும் முற்றி பிரிவினை உணர்ச்சியைத் தூண்டி

யிருக்கிறது. இந்தப் பிரச்னை உடனடியாகத் தீர்க்கப்படாவிட்டால், தலை தூக்கியிருக்கும் பிரிவினை உணர்ச்சி விஸ்வரூபம் எடுக்கும்; நாட்டின் ஐக்கியத்திற்கும் கேடு குழும்.

மொழிப் பிரச்னையால் நாடு துண்டாடப் பட வேண்டிய நிலை ஏற்படுமானால், அதைப் போன்ற துரதிர்ஷ்டமானது வேறு எதுவுமே யில்லை!

இலங்கை போன்ற ஒரு சிறிய நாட்டிற்கு பிரிவினை தற்கொலைக் கொப்பானதாகும். இரு இன மக்களும் இதனால் இடர்ப்பட நேரிடும்.

நம் நாட்டில் பல்வேறுபட்ட பிரச்னைகள் இருக்கின்றன. இவற்றை யெல்லாம் தீர்த்துக் கட்டி சுதந்திரப் பாதையில், சோஷலிஸ சுபிட்சத்தை நோக்கிப் பயணப்பட வேண்டுமானால், இந்நாட்டின் சகல சமூகத்தவரின் ஒருமைப் பாடும், ஐக்கியமும் அவசியம். ஐக்கியப்பட்ட இலங்கையில், சோஷலிஸ இலங்கையில்தான் தமிழ் மக்களும், சிங்கள மக்களும், இதர சமூகத்தவரும் சிறப்பான ஒரு சமுதாய வாழ்வைச் சிருஷ்டிக்க முடியும். மொழிப் பிரச்னை, பிரிவினை உணர்ச்சியை வளர்க்க இடம் கொடாது, இதற்குத் தீர்வுகாண உடனடியாகப் பாதை திறக்கப்பட வேண்டும். இது சாத்தியமானது! ஏனெனில், மொழிப் பிரச்னையின்

மூலமாகத்தான் தமிழ் மக்களிடையே பிரிவினை உணர்ச்சி தலை யெடுத்திருக்கிறது. தமிழ் மொழிக்கு அரசியல் அந்தஸ்து அளிக்கப்பட்டு, பிரச்னை தீர்ந்தால், தமிழ் மக்கள் ஐக்கியமாகவே யிருக்க விரும்புகின்றனர். விவேகமும், ஆற்றலுமுள்ள தமிழ் பெருங்குடி மக்கள் தமது மொழிக்குரிய அந்தஸ்தை அடைவதற்குரிய பாதை திறக்கப்பட்டால், பிரிவினை உணர்ச்சியை, வகுப்பு வாதத்தை, தூக்கி யெரிந்து விடுவார்கள். இது நிச்சயம் ஏனெனில், புரிவினையுணர்ச்சி தமிழ் மக்களின் அடிப்படையான உணர்ச்சியல்ல. எனவே, இப்பிரச்சனையில் தீர்வுகாணுவது கடினமல்ல.

ஒருவர் மொழியை ஒருவர் துவேஷித்து, இரு இனங்களுக்கு மிடையில் குரோதத்தையும், பகையையும், வகுப்புக் கலவரத்தையும் சிருஷ்டித்து நாட்டை ரத்தக் களரியில் ஆழ்த்துவதால், நீண்ட காலமாக அன்னிய ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து நடத்திய போராட்டத்தில் உருப்பெற்று வைர மேறிய தேசிய 'ஒற்றுமையும், மக்களின் ஐக்கியமும் சின்ன பின்னமாகி விடும். தேசிய சுதந்திரம் பலவீனப்பட்டு, தேசியப் புனர்நிர்மாணம் உருக்குலைந்து, வறுமையும், இருளும் சூழ்ந்து விடும். அதோடு, பிரச்னையும் தீர்க்கப்படாமலிருக்கும். இது சரித்திரம்

தரும் படிப்பினை; அனுபவம். எனவே, இது சரியான பாதையல்ல.

இன்றைய உலகில், மாபெரும் சர்வ தேசப் பிரச்சனைகளும், உலக யுத்தத் தையே மூட்டிவிடக்கூடிய பிரச்சனைகளும் கூட பேச்சு வார்த்தைகளின் மூலமாகத் தீர்க்கப் படும்போது - சமாதான முறையிலும், விட்டுக் கொடுக்கும் மனோபாவத்துடனும் தீர்க்கப் படும்போது, இலங்கையின் தேசியப் பிரச்சனையான மொழிப் பிரச்சனையும், இதே பாதையில் சென்று, ஏன் தீர்த்து வைக்க முடியாது?

இதற்கு இரு தரப்பிலும் நல்லெண்ண மும், நல்லுணர்வும், விட்டுக் கொடுக்கும் மனோபாவமும், பரஸ்பரம் நம்பிக்கையும் வளர வேண்டும். ஒருவரை ஒருவர் சந்தேகக் கண்ணோட்டத்துடன் பார்ப்பது தவிர்க்கப்பட்டு, பகை உணர்ச்சியுடன் பார்ப்பது தவிர்க்கப்பட்டு, பாசத்தோடும், நேசத்தோடும் அணுக வேண்டும். ஏட்டிக்குப் போட்டியாக எதிரணி திரட்டுவதை விடுத்து, திறந்த உள்ளத்தோடு, தேசிய நலனைக் கவனத்தில் கொண்டு அணுக வேண்டும். இது தான் சரியான பாதை; வெற்றி யளிக்கும் பாதை.

இன்று யு. என். பி. மீண்டும் தலை தூக்கு வதற்கான அறிகுறிகள் காணப்படுகின்றன.

யு. என். பி. மீண்டும் தலை தூக்கினால், இலங்கை திரும்பவும் ஏகாதிபத்திய முகாமுக்குள் தள்ளப்பட்டுவிடும். மக்களின் சாதனைகளெல்லாம் தலை குப்புறக் கவிழ்ந்துவிடும். நாடு மீண்டும் துயரப் பாதையில் செல்ல நேரிடும். அன்னிய ஏகாதிபத்தியங்களுக்கும், பிற்போக்கு சக்திகளுக்கும் வழி திறந்து விடும். யு. என். பி. ஆட்சி மீண்டும் தலைதூக்கினால், இரு இன மக்களுக்கும், நாடு முழுமைக்குமே நட்டம் வந்துவிடும். இந்த ஆபத்தை இலங்கை மக்கள் அனைவரும் உணர வேண்டும். இந்த ஆபத்தை தடுத்து நிறுத்த, இரு இன மக்களும் சிநேகபூர்வமான பாதையில் சென்று மொழிப் பிரச்சனையை அணுக வேண்டும். இருதரப்பிலுமுள்ள தலைவர்களையும், நாட்டு மக்கள் அனைவரும் தூண்டவேண்டும். இரு தரப்பிலும் நல்லுறவையும், உணர்வையும் கொண்ட மக்களின் ஸ்தாபனங்கள் தட்டி எழுப்பப்பட வேண்டும். அன்பும், ஆதரவும் முகிழ்த்தெழக் கூடிய கலாச்சார நியாயங்கள் கட்டி வளர்க்கப்பட வேண்டும்.

1 இரு தரப்பிலும் இந்நிலை உணரப்பட வேண்டும். சிறப்பாகப் பெரும் பான்மை சமூகமான சிங்களமக்கள், தமிழ் மொழிக்குரிய அந்தஸ்தை அளிப்பதன் மூலமாக, சிறு பான்மை இன மக்களின் நல் லெண்ணத்தை

யும், ஆதரவையும் பெற்று தேசிய ஒற்றுமையைக் கட்டிக் காக்க முன் கை கொடுக்க வேண்டும். இதைக் கடமையென உணர்ந்து உடனடியாகச் செய்ய வேண்டும். தமிழ் மக்களும், பிரிவினை உணர்ச்சிக்கு இடங் கொடுக்காது, தமது கோரிக்கையின் மேலுள்ள நியாயத்தை சிங்களவர் மத்தியில் பரப்ப வேண்டும். தமிழ் மக்களின் கோரிக்கையை ஆதரிக்கும் எத்தனையோ ஜனநாயகவாதிகள் சிங்களத் தலைவர்கள் மத்தியில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடன் நெருங்கிய உறவும், தொடர்பும் கொண்டு, அவர்கள் மூலமாகச் சிங்களவர்க் கிடையில் நல்லுணர்வை வளர்க்க முயல வேண்டும். இப்பிரச்சனையில் தீர்வு காண, முதலில் இவ்வாறான சுமுகமன சூழ்நிலை சிருஷ்டிக்கப்பட வேண்டும்.

மொழிப் பிரச்சனையை, கட்சியை வளர்க்கும் சாதனமாகக் கருதுகிறவர்கள், இப்பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு முன்வர மாட்டார்கள். ஆனால், தமிழ் மக்களுட்பட, இலங்கையின் முழு அபிவிருத்திக்கும் உடனடியாகப் பாதை திறக்கப்பட வேண்டுமென்பவர்கள், மொழிப் பிரச்சனையில் உடனடியாகத் தீர்வு காணத் தவித்து நிற்கின்றனர். எனவே, தமிழ் மக்களும், சிங்கள மக்களும் இவர்கள் அணியில் திரள வேண்டும். இருதரப்பாரும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய உடன் பாட்டுக்கு வருவ

தற்கு இருதரப்பிலும் நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும்.

இறுதியில் இன்னொரு விஷயத்தையும் அறிவுறுத்த வேண்டி யிருக்கிறது. மொழிப் பிரச்சனை தீர்ந்து விட்டால், தன்னுடைய இதர பிரச்சனைகளும் தீர்ந்து விடுமென்று தமிழ் மக்கள் கருதிவிடக் கூடாது; நமது பிரச்சனைகள் இன்னும் எத்தனையோ யிருக்கின்றன. இப் பிரச்சனைகள் யாவும், நாட்டின் பொருளாதார பிரச்சனையோடு சம்பந்தப் பட்டவை. எனவே, இந் நாட்டின் பொருளாதாரப் பிரச்சனையில் தீர்வு காணுவதன் மூலமாகத்தான், தமிழ் மக்களின் இதர பிரச்சனைகளைத் தீர்வு காண முடியும். இதைத் தமிழ் மக்கள் மறந்து விடக் கூடாது. விவசாய வளர்ச்சி, தொழில் முன்னேற்றம் முதலியவை நாட்டின் பொருளாதாரப் பிரச்சனையைத் தீர்த்து விடும். இந்த அடிப்படையில், ஐக்கிய இலங்கையில் ஒரு சோஷலிஸ சமுதாயம் உருவாக முடியும். இந்த சிறந்த இலட்சியங்களுக்காக, இந் நாட்டின் முற்போக்கு சக்திகள்! எந்தப் பாதையில் செல்கின்றனவோ, அந்தப் பாதை தான், தமிழ் - சிங்கள மக்களின் சிறந்த பாதை!

குறிப்பு :

மொழிப் பிரச்சனையினால் எழுந்த ஒரு கொந்தளிப்பான சூழ் நிலையில், அதாவது 1956ம் ஆண்டு இறுதியில் இந்நூல் எழுதப்பட்டது. ஆனால், தவிர்க்க முடியாத காரணங்களால் இந்நூல் உடனடியாக வெளியிட முடியாது போயிற்று. இப்போது இரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்து இது வெளிவருகிறது. இந்த இடைக் காலத்திற்குள் இப்பிரச்சனையோடு ஒட்டிப் பல சம்பவங்கள் நிகழ்ந்து விட்டன. “நியாயமான அளவு தமிழ்மொழி உபயோகம் பற்றி”ய ஒரு மசோதாவும் அரசாங்கம் கொண்டு வந்து சட்டமாக்கி யுள்ளது. இவற்றையெல்லாம் நான் குறிப்பிட வில்லை. ஏனெனில் பிரச்சனை பிறந்த மேனியாகத்தான் உள்ளது. ஆகவே நூலில் எவ்வித மாற்றமும், பிற்சேர்க்கையும் தேவையில்லை யென்று கருதி, அப்படியே வெளியிட அனுமதித்துள்ளேன்.

—இளங்கீரன்

தேசிய நூலகப் பிரிவு
சா.த.க. நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

69950
63950

சுபதினப் பரிசு நூல்கள்

இன்றே ஆர்டர் செய்யுங்கள்

Rs. nP.

வாழ்வில் வெற்றி பெறுவது எப்படி?	1 00
வெற்றிகரமாகக் குடும்பம் நடத்துவது எப்படி?	2 00
பரீட்சையில் தேறுவது எப்படி?	1 00
இளமையோடு இருப்பது எப்படி?	1 00
மணமக்கள் புகழ்வோடு வாழ்வது எப்படி?	1 00
வல்வாழ்வுக்கு ஒரு யோசனை?	1 50
மனவியை மகிழ்விப்பது எப்படி?	1 50
இன்பமே வா	1 00
நண்பர்களைக் கவர்வது எப்படி?	1 00
தன்னம்பிக்கையோடு முன்னேறுவது எப்படி?	1 00
நீடிந்த வாழ்வு	1 50
ஆசைக்கியமாய் வாழ்வது எப்படி?	1 50
அஹுக்கும் பெண்ணுக்கும் 300 யோசனைகள்	1 50
உயர்மான வாழ்விற்கு வழி	1 00
தம்பதிகளுக்குச் சில ஆலோசனைகள்	1 25
உங்கள் கணவரைக் கவர்வது எப்படி?	1 00
வள்ளுவர் வழங்கும் வாழ்க்கை விளக்கு	2 60
இருபதாம் நூற்றாண்டு மேதைகள்	2 00
வெற்றிகரமாக வியாபாரம் செய்வது எப்படி?	1 50
விளக்கேற்றி வைத்தவள்	2 00
செல்வந்தனாவது எப்படி?	2 00
ராஜதந்திரக் கலை	1 50
தூருமணப் பரிசு	2 50
வாழ்வு மணமக்கள்	1 50
புகழ்மணத் தம்பதிகளுக்கு	4 50

லக்ஷிமி புத்தகசாலை

தபால் பெட்டி 1430 சென்னை-17